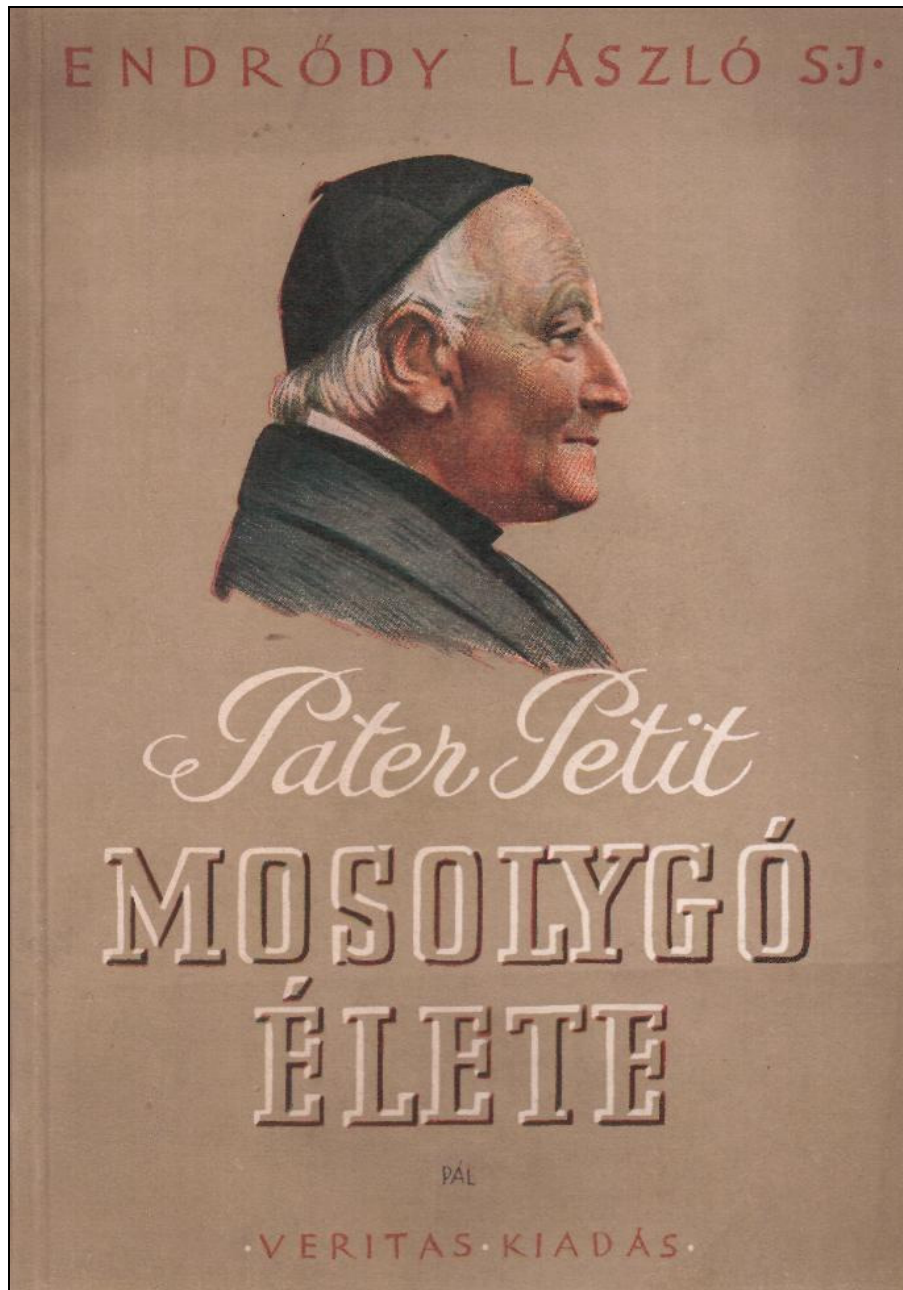

Endrődy László Páter Petit mosolygó élete

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Endrődy László S. J.
Páter Petit mosolygó élete

Nr. 474/1943, Imprimi potest.
Budapestini, die 9. Nov. 1943.
Stephanus Borbély S. J. Praef. Prov. Hung.

Imprimatur. Nr. 2636/1943.
Szegedini, die 15. Oct. 1943.
Alexander Raskó, adm. apost.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1944-ben jelent meg a Veritas könyvkiadó kiadásában. Az elektronikus változat a Jézus Társaság engedélyével készült. A programot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a Jézus Társaság tulajdonában van.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó.....	4
Első fejezet: Egy élet meséje	5
Második fejezet: A Gondviselés útjain.....	7
Harmadik fejezet: A mosolygó apostol.....	9
Negyedik fejezet: A szegények barátja.....	16
Ötödik fejezet: Sikerek titka	21
Hatodik fejezet: Csodaszép alkonyat.....	26
Hetedik fejezet: A jó Páter Petit.....	33
Függelék: Ima	40

Előszó

E vázlatos életrajzban kis, érdekes és jellemző esetek mozaikszerű összetételével igyekeztünk Páter Petit személyiségéről képet adni. E részletek leginkább a szenttéavatási pört előkészítő hivatalos tanúkihallgatások vallomásaiból valók.¹ S bár így hitelességükhöz nem igen férhet kétség, azért készséggel kijelentjük, hogy sem a csodás jelenségek megemléztésével, sem azzal, ha Páter Petit-et „szent”-nek nevezzük, nem akarunk semmiképpen sem elébevágni a Szentszék ítéletének, melyet alázattal és bizalommal várunk s melyhez fiúi szeretettel ragaszkodunk.

A kis történetekben gazdag életrajz, reméljük, mint érdekes lelkiolvasmány szíves fogadtatásra talál.

Páter Petit életének szinte minden lapjáról kedves harangszóként csendül felénk Jézus Mária és József szent neve. Bárcsak hozzájárulna e könyv is ahhoz, hogy minél jobban megismerjük és megszeressük őket!

Kassa, 1944. febr. 21. Az angliai jezsuita Vértanúk ünnepén.

ENDRŐDY LÁSZLÓ S. J.

¹ Legjobb feldolgozásuk: E. Laveille: *Un Semeur de joie. La Vie du P. Adolphe Petit.* – Éd. Museum Lessianum, 1935. – melyet bőven felhasználtunk.

Első fejezet: Egy élet meséje

Páter Petit életét is el lehetne mondani mesében, amint azt megtették nemcsak a régi legendák szentjeivel, hanem a modern ars-i plébános, Vianney Szent János életével is. – S ha úgy találjuk, hogy Páter Petit életmeséje szép és érdekes, az csak azért van, mert élete is nem a halovány emberi képzelés vetítése, hanem az igazi, a teljes, az isteni élet sugárzása volt.

A mese így szólna:

„Egyszer volt, hol nem volt, hogy nem is olyan régen a távoli lankás Flandriában egy szegény szabómesternek fiacskája született. A gyermek kedves, okos és igen áhítatos volt.

Ötéves korában meghalt az édesanyja, de ő Szűz Máriát választotta anyjának s ettől kezdve már nem volt árva, mert Szűz Mária gondozta, nevelte és szent Fiához, Jézushoz vezette.

Mikor pap lett, sokan mentek hozzá gyónni, mert igen szerette a bűnösöket. Azok is szerették őt, noha nem engedte meg, hogy bűnösök maradjanak.

Szívesen megjavultak az ő szavára, mert békét és bizalmat hintett a szívekbe.

Oly egyszerűen beszélt, mint egy gyermek. Később előkelő urak, tudósok és püspökök szép körmondatokban magyarázták, hogy mi is volt a beszédeiben oly megkapó.

Ha Páter Petit felkiáltott: Isten oly jó, oly jó, oly jó! – akkor komoly férfiak is sírva fakadtak. És ezt oly nehéz most utólag megmagyarázni.

Sokszor a lelkekbe látott és megmondta a jövőt. De akik ismerték, nem csodálkoztak ezen.

Páter Petit hívő ember volt: Jézussal, Máriával, Szent Józseffel úgy beszélgetett, amint földi emberek szoktak egymással, csakhogy sokkal kedvesebben, őszintebben és egyszerűbben.

Ha szomorú levelet kapott, elment a kápolnába s felolvasta a jó Jézusnak, de ha jó hír érte, azt is megköszönte. S ilyenkor kissé elbeszélgetett Jézussal.

E beszélgetésekben lett belőle a jó Páter Petit. S mivel jó volt, azért vonzott aztán magához oly sok embert.

Igen szegény volt, de Szent József minden kérését meghallgatta s így kórházakat és zárdákat tudott ellátni és rengeteg inséges családot segített.

Nem szerette, ha kiszolgálták, de őrangyalával oly jóban volt, hogy az szívesen elhívta az ápolót, mikor lázasan feküdt.

Ha szenvedett, mindig azt mondta: Köszönöm, Istenem! – mert ő az örök élet oldaláról nézte a dolgokat.

Igen vágyott a mennyországba, de azért, amikor 70 éves korában megtudta, hogy még legalább 20 évig fog élni, örült, hogy még dolgozhatik.

1913-ban és 1914 elején, kevéssel a halála előtt, megjövendölte a világháborút. Ezen akkor igen csodálkoztak.

Azt is megmondta, hogy ő már nem éri meg, és valóra vált.

92 évet élt a földön, de bünt nem követett el. Halálakor mégis alázattal kiáltotta: Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekem!

Azóta sokan, kik hozzá fordultak, meggyógyultak súlyos és reménytelen betegségeikből.

A püspöki kar pedig és a belga király kérvényt írtak a Szentatyához, hogy avassák őt szentté, mert igen szerette Jézust, kedves volt és sok jót tett.

És ezután megindultak az előzetes eljárás tanúkihallgatásai. Sok száz tanú vallott eskü alatt, és ez három évig tartott.

És ekkor nyilvánvaló lett Páter Petit sok rejtett erénye.

Keresték a hibáit is, de ő ezeket keményen kiirtotta szívéből.

Ezután a Szentatya meghallgatta Rómában a bíbornokok tanácsát és engedélyt adott a szenttéavatási pör felvételére, melyben először azt vizsgálják, hősiességek voltak-e Páter Petit erényei.

Azután kerülhet a csodák vizsgálatára.

Azután jöhet a boldoggá- és végül a szenttéavatás.

Ez a pör rendes menete, mely rendszerint igen sokáig eltart.

De némely szent siettetni az ügyét és ezért sok csodát tesz. Így tett Lisieux-i Szent Teréz, ki rózsacsőt hullatott a földre.

Páter Petit a szíveket jóságos mosolyával hódította meg. Most is így tesz. Az imameghallgatásokról szóló sok-sok száz hálanyilatkozatot külön füzetekben adják ki.

Páter Petit élettörténete és lelki gyakorlatos elmélkedései révén most is igen sok jót tesz velünk, mert ezekben is bizalomra, lelkiörömrre és szeretetre tanít.”

Második fejezet: A Gondviselés útjain

Gent, melyet franciásan Gand-nak is mondanak, a békés, lankás Flandria egyik régi szép városa. A méltóságteljes egyetemi tudás és a megalapozott kereskedelmi jólét fénnel övezte a gazdag polgárvárost. De a város széle felé az egyik kis házra, mint sötét árnyék, sok-sok gond borult.

Ott élt Petit Lipót szabómester és felesége, született Coppejans Albertina. Negyedik gyermekük 1822. május 22-én született és másnap a Szent Megváltó templomában a keresztségben Adolf nevet kapott. E kisgyermekből lett a „jó Páter Petit”.

Mikor édesanyja meghalt, a kisgyermeket a jószívű rokonok vették gondjaikba. De a rokonok is szegények voltak s így pár év múlva, az elemi iskola elvégeztével, Adolfot inasnak adták egy protestáns zongorakészítőhöz. – De a kisfiú Szűz Máriát már mint elemista, anyjául választotta és megsúgta neki, hogy pap szeretne lenni...

Közben a kis tanoncnak alkalma nyílik néhány leckét venni szabadkézi rajzból. Mesterei ámulnak tehetségén és felszólítják, vegyen részt a város Képzőművészeti Akadémiájának rajzpályázatán. A kis Petit, ki igen szeretett rajzolni, buzgalommal készül, hiszen maguk a tanárok mondják, biztos, hogy ez a kis iparostanonc lesz a nyertes.

De valami váratlan kis esemény meghiúsítja mindezt, s megakadályozza, hogy a pályázaton részt vegyen.

– Ha akkor pályadíjat nyerek, – mondta később Páter Petit – Isten tudja, merre hajlik életem útja!

Ugyanakkor, mint egy titkos kéz érintésére, minden megrendül és átalakul életében...

Mestere, a zongorakészítő, öngyilkosságot kísérel meg, majd elhatározza, hogy Hollandiába vándorol. Felszólítja a kis Adolfot, jöjjön vele. A fiatal inas nem tudja, mit tegyen ... tétovázik... Ekkor hívhatja egy előkelő hölgy, ki még az elemiből ismerte, ahol a szegény kisgyermekket előkészítette az elsőáldozásra.

– Fiam, még mindig pap akar lenni? – kérdi.

– Ó, igen! – kiált fel a kis Petit, de szegény vagyok ahhoz, hogy tanulhassak.

– Bizalom, fiam! Imádkozzék a Szent Szűzhöz és jöjjön vissza holnap.

A kis Petit megérezte, hogy most a Gondviselés kijelöli élete útját: siet, rohan a templomba és a Szent Szűz szobra előtt fiatalos hévvel veti magát térdre ...

Másnap jótevője ajánlólevelet ad neki a jezsuiták Szent Borbála Kollégiumának rektorához, kivel már előzőleg mindent megbeszélt.

A fiatal zubbonyos inas beállít a kollégiumba:

– A Páter Rektorról szeretnék beszélni.

A portás azt hiszi, tévedés van a dologban:

– A Páter Rektorról? Mit akar tőle?

– Beszélni akarok vele.

– El van foglalva.

– Akkor megvárom.

Erre bevezették a beszédszobába és nemsokára benyit a kedves P. Van der Moere, a kollégium rektora.

– Jó napot, kis barátom. Hogy hívják?

– Petit Adolf. – S átadja az ajánlólevelet.

A Páter Rektor gyorsan átfutja:

– Tehát tanulni akar, hogy pap lehessen?

– Igen, atyám.

– És nagyon szeretne pap lenni?

– Ó, igen! Nagyon!

A gyermek kerek arcáról annyi ártatlanság, nyíltság és határozottság sugárzott, hogy a Páter Rektor nem habozott:

– Jól van, – mondta – befogadom a kollégiumba ingyenes tanulónak.

S azzal felvezette szobájába s rögtön átadta neki tankönyveit. – A Szent Borbála Kollégiumnak ezidőben még nem voltak teljes bennlakói, s így aludni a fiatal Petit továbbra is hazajárt rokonaihoz.

Később a Nouveau-Bois-beli Notre-Dame nővérek vették gondjaikba a „kis szent ministránst”, ki segítségüket és jóságukat hosszú életre szóló és soha nem csökkenő hálával viszonzta.

Mikor elérkezett az idő, hogy hivatását kövesse, hirtelen egyik ismerőse, kinek a kis Petit lekötöztetése is volt, erősen hatott rá, hogy ne legyen jezsuita, hanem egy másik szerzetbe lépjen. Petit egy ideig habozott, de azután mégis első terve, a Jézustársasága mellett döntött.

Sok-sok év múltán, visszaemlékezve arra a napra, melyen a kedves P. Van der Moere a Szent Borbála Kollégiumba felfogadta, az öreg Páter Petit mosolyogva mondta:

– Attól a naptól kezdve soha el nem hagytam a Társaságot!

*

Pár évtizeddel később Páter Petit, a tronchiennes-i noviciátus rektora, egy beteg páter ágya mellett virrasztott. A beteg 85-ik évében az örökkévalóság küszöbére ért és Páter Petit készítette elő a végső útra. Gyengéd szeretettel tekintett a haldoklóra a szenvedésben is oly jóságos kedves arcába:

– Emlékszik-e rá, Páter, – kérdezte, miután ellátta a szentkenettel – emlékszik-e rá, hogy 38 év előtt a Gent-i kollégiumba befogadott egy szegény, zubbonyos munkásfiút, ki tanulni akart, hogy pap lehessen?

– Ó, igen, – szólt a beteg – jól emlékszem arra.

– Akkor, – folytatja Páter Petit – Ön megnyitotta nekem a Jézustársaság ajtaját, ma pedig én tárom fel önnek a mennyország kapuját.

A haldokló jó P. Van der Moere arcát elöntötték a könnyek s kevéssel utóbb Páter Petit karjai közt nagy lelki békében és boldogságban lépett az örök életbe.

*

Az isteni Gondviselés szeretetteljes útjain Páter Petit-t a Szent Szűz anyai keze vezette.

A kilencven éves aggastyán egyik levelében hálás szívvel tesz erről vallomást:

„Isten után – írja – Mária volt számomra minden. Ha a múltba tekintek, ott látom az én jóságos Anyámat, amint kézen fogva vezet engem, a kis árvát, előre a sok örvény között, melyekben magma elpusztultam volna. Hivatásom fontos ügyében Mária láthatólag közreműködött és azóta is Ő irányítja szegény életem minden eseményét. Ó, mily jóságos volt Ő hozzám és mily jó még ma is! Bizalmas környezetében élek és minden pillanatban segítségül hívom. Hozzá fohászkodom és szinte azt mondhatnám, velem van, hogy azonnal segítsen.”

Páter Petit nagyon szerette Szűz Máriát, de a Szent Szűz még sokkal jobban szerette őt és egész életében gazdagon közvetítette hozzá Jézus kegyelmeit.

Harmadik fejezet: A mosolygó apostol

Bölcseleti és teológiai tanulmányait Páter Petit nagy lelkiismeretességgel és igen szép sikerrel végezte. Mint fiatal páter azután előbb a bruxelles-i St. Michel, majd a namuri Notre-Dame kollégiumba került, mint tanár, ill. mint az ifjúság lelkivezetője. – A diákok hamarosan igen megszerették. Páter Petit erős akarattal és nagy következetességgel megvalósította magában a jó nevelőnek eszményképét, melyet később egyik lelkigyakorlatában tömören így állított fiatalabb rendtársai elé:

„A tekintély szeretetre és tiszteletre épül. Hogy megérdemeljük a szeretetet, tanuljunk meg mi is szeretni: *si vis amari, ama*; diákjaink javát kell akarnunk, fel kell áldozni magunkat értük, értük kell élnünk. – Hogy tiszteletet nyerjünk, legyünk kedélyünkben kiegyensúlyozottak, türelmesek és önmagunkon uralkodók; legyünk pártatlanok, elhatározásainkban szilárdak, ígéreteinkben hűségesek.”

A kollégiumban hamarosan Páter Petit lett az ifjúság legkedveltebb gyóntatója. Hatására minden egyesületben fellendült az élet: az imádság, jótékonyság és az önmegtagadás szelleme megragadta a diáklelkeket. A buzgóság találékonnyá tette a fiúkat; Namurban a konviktorok minden pénteken lemondtak a déli üdülés utolsó negyedórájáról, hogy elvégezzék a keresztutat. – Páter Petit különösen a Jézus Szíve-tiszteletet terjesztette és csodás eredményeket tapasztalt: bűnösök megtértek, a lanyhák buzgókká lettek, a buzgók magas életszentségre jutottak, úgy, amint ezt az Úr Jézus megígérte.²

Páter Petit többször elmondta egyik diákjának, Károlynak megható történetét, aki jezsuita akart lenni, de szülei nem engedték.

– Pap lehetsz, – mondták – de jezsuita soha! – És elhatározták, hogy fölvetetik a kisszemináriumba.

– Páter, nem szökhethék el Rómába, hogy ott a Páter Generálistól felvételt nyerjek – kérdezte a kis Károly lelkiatyjától.

– Nem, fiacskám. Engedelmeskedj szüleidnek, menj szépen a szemináriumba, a jó Isten majd mindent elintéz.

A kisszemináriumból nemsokára levelet kap Páter Petit, melyben Károly tudatja vele: érzi, ha a földön nem is követheti hivatását, de talán nemsokára az égben, igen.

És valóban, rövid idő múlva súlyos betegségbe esett. Szenvedéseit hőiesen és Isten lángoló szeretetével viselte és szenthez méltó halállal hunyt el Páter Petit karjai közt, Jézus Szívének szentelt első pénteken, azon a napon, melyen kívánta. – Ez a halál volt Páter Petit tanári éveinek legszebb és legfelemelőbb emléke, melyet a jó páter soha el nem felejtett.

Páter Petit apostoli tevékenysége igazán csak Tronchiennes-ben bontakozott ki, a jezsuiták noviciátus és probációs házában, hol előbb a harmadik próbaéves páterek vezetője,³ majd az egész ház rektora lett.

Ő kezdeményezte Tronchiennes-ben a zárt lelkigyakorlatokat világi férfiak számára s ezeknek a kezdeti nehézségei után oly nagy sikerük volt, hogy pár évtized múlva már Belgium többi tartományaiban is felépültek a tronchiennes-i mintára a jezsuiták lelkigyakorlatos házai.

Lelkigyakorlatai révén a jó Páter Petit országszerte ismert és kedvelt lelkivezető lett. Különösen mint gyóntatót szerették.

² Lásd: Zsámár Jenő S. J.: *Íme a Szív!* A Jézus Szíve-tisztelet fontosabb idézetei Alacoque szent Margit irataiból. 2. kiadás. Korda.

³ A Jézustársaságában a fiatal páterek tanulmányaik után még egy évet aszkétikus kiképzésük betetőzésére fordítanak. Ezt nevezik harmadik próbaévnak.

– Legyünk jók a bűnösökhöz, – mondta egyszer papoknak – inkább szerencsétlenek ők, mint gonoszak... és szüntelenül kérjük imáinkban: ó Uram, add, hogy a szegény bűnösöket Tehozzád vezessem!

Felejthetetlenül kedves mosollyal fogadta gyónóit, csupa szeretet, csupa jóindulat volt hozzájuk. – Halála után lelkigyermekai mind azt vallották, hogy tanácsai révén csodálatos béke és öröm költözött a lelkükbe.

Bámulatosán tudott bátorítani:

– Ön az égbe jut, ez nem kétséges – mondta egyik gyónójának oly meggyőző hangsúllyal, mint aki ismeri Isten szeretetét.

– A jó Isten és Szűz Mária nagyon szeretik Önt, erre meg mernék esküdni – mondta máskor.

– Sok hiba, melyről vádolja magát, nem történt beleegyezéssel; ezt én mondom Önnek.

– Megtiltom, hogy bármikor, akár a halálos ágyán is visszatérjen arra, amit most a lelkigyakorlatban elintéztünk. Én mindent magamra vettem, ezt mondja majd meg a jó Istennek, és a mi jóságos Mesterünk, aki hatalmat adott nekem, helyben fogja ezt hagyni. De mindazonáltal, – fűzte hozzá a bölcs lelkivezető – ha meg is adom önnek a föltétlenül biztos bocsánatot, megígérem, hogy hibáira mindig vissza fogok emlékezni, hogy ez Önt megalázza s hogy én azokért engeszteljek.

Ha szükséges volt, megróni is tudott, de ilyenkor is igen szelíd és szeretetteljes volt. – Egyik kedvelt lelkigyermeké ezt vallotta a páter halála után:

– Egyszer azt gyóntam Páter Petit-nek, hogy nem mertem felkelni és elhagyni egy színház nézőterét, amikor erkölcstelen darabot játszottak. – Páter Petit szomorúan tekintett rám és csak ennyit mondott:

– Fiam, nem jól tette. – De szomorú tekintetét évek múlva sem tudtam elfelejteni.

Páter Petit sokat imádkozott lelkigyakorlatozóikért s a nehezebb eseteket különösképpen is Jézus szent Szívének ajánlotta.

„Megtörtént egyszer, – írja feljegyzéseiben pár évvel halála előtt – hogy egy lelkigyakorlatozóm lelkiállapota igen elszomorított. Nem oldozhattam fel, mert nem akart megígérni valamit, amit kötelességem volt megkövetelni tőle.

– Majd még megfontolom – mondta s én tudtam, ez rossz jel. – Elérkezik a lelkigyakorlat utolsó napja, már este van, de őt bizony hiába várom. Elszomorított a gondolat, hogy íme, most először kicsúszik egy lélek a kezeim közül. – Ekkor hirtelen eszembe jut, amire a próbációs pátereimet oktattam: sosem szabad egy lélek megtérésén reményt vesztenünk, elég, ha a szeplőtelenül fogantatott Szűz által kérjük Jézus szent Szívét. – Alig végeztem el imámat, lelkigyakorlatozóm már lábaimnál térdel, elfogadja feltételeimet és én feloldozom.

Gyónás után így szól:

– Atyám, alig pár perce még föltett szándékom volt, nem adom meg magam. De valami természetfeletti hatalom, melynek képtelen voltam ellenállni, hirtelen átalakított.

*

Néha Páter Petit egy-egy szava, mint a kegyelem magva hullott a lélekbe:

– Atyám, – szólt egy idősebb úr a szobájába lépve – íme, negyven év óta halálos bűnben élek. Föltett szándékom volt, hogy nem térek meg, de ma este egy szót mondott, mely meglágyította szívemet.

S gyónás után boldogan ő maga mondta el ezt barátainak, hozzáfűzván:

– Egyik lábammal már a pokolban voltam, de Páter Petit visszarántott.

*

Páter Petit kedvessége a haragos embereket is leszerelte. A jó páter egyszer Párizsban villamosra száll, hogy a közeli szép Clamart városkában lévő Manrézába menjen, ahol lelkigyakorlatot adott. Történetesen a villamosban csak egy munkás volt, aki a felszálló papot hangos szidalmazással fogadja. Páter Petit azonban mindezt szótlanul és kedves mosollyal eltűri, sőt leül a munkással szemben és beszélgetni kezd vele. Alig öt perc múlva, miközben a villamos a külvárosokon át a meudon-i erdő felé robot... a munkás a kocsiban Páter Petit lábainál térdel és nagy bánattal meggyónja bűneit.

Más alkalommal Bruxelles és Tronchiennes közt a vasúton egy férfival beszélgetve, Páter Petit így szól:

- Gratulálok, uram, hogy hívő ember, de vajon gyakorolja-e vallását?
- Nem, atyám, már évek óta nem gyakorlom.
- És miért nem?
- Magam sem tudom. Könnyelműség... nemtörődömség.
- Jöjjön el hozzám Tronchiennes-be, ott majd rend behozzuk ezt.

Páter Petit oly kedves arckifejezéssel, annyi megnyerő jósággal mondta ezt, hogy útitársa már másnap felkeresi, megtér és attól kezdve buzgón gyakorolja is hitét.

A lelkekért való buzgóságban Páter Petit nem ismert mértéket. Egy nem éppen erényes életű író Mentonban már közel érezte halálát, de megtérni nem akart. Egy buzgó asszony végül is rávette, hogy a szent hírében álló Páter Petit-t betegágyához engedje. – Az akkor már 71 éves Páter Petit egy percig sem habozott és bár tél volt, gyorsvonatra ült s megállás nélkül nappal-éjjel utazott, míg egész Belgiumon és Franciaországon átrobogva Mentonba nem ért. Itt lefelől misét mondott, majd a beteghez sietett. Egy tanú vallomása szerint látogatása teljes és komoly megtérést eredményezett. Páter Petit pedig boldogan és sietve újra vasútra szállt és azonnal visszautazott otthoni munkáihoz. Az út fárasztó voltát a szent öreg meg sem említette, csak Isten jóságát magasztalta.

Nehéz volt Páter Petit helyzete azokkal, kik már egészen elvesztették hitüket. A felvilágosítás és meggyőzés mellett ilyenkor főképp az imában keresett segítséget.

– A hit – mondta Páter Petit – adomány: tehát alázattal kérni kell. Csakis az ima szerezheti vissza annál, ki már elvesztette. Imádkozni kell az ilyenért, és öneki magának is kérnie, úgy, mint a szerencsétlennek, kit már éhhalál fenyeget.

*

Több esetben tapasztalta Páter Petit nagy égi pártfogójának, Szent Józsefnek segítségét: ezt mutatja az alábbi két történet.

Az egyik papi lelkigyakorlat alkalmával egy plébános így tárja fel nagy gondját Páter Petit-nek:

– Atyám, valaki, aki a plébániámhoz tartozik, beteg és nemsokára meg fog halni. Gazdag és magasállású ember, de sajnos, szabadkőműves. És lehetetlen megtéríteni, mert a fivére, ki szintén szabadkőműves, őrzi, nehogy pap juthasson a beteghez.

– Kedves jó barátom, – feleli Páter Petit – sose szabad kétségbeesni egy lélek üdve felett, mert Isten mindenható. Végezzünk együtt kilencedet Szent Józsefhez.

A plébános beleegyezett és visszatért városába.

Tíz nap múlva Páter Petit levelet kap: „Hála Jézusnak! Hála Szent Józsefnek! Csodálatos megtérés történt. A kilenced utolsó napján a beteg, kiről szóltam, önszántából hivatott és készségesen megtett mindent, hogy Isten barátságát újra elnyerje. Meggyónt és az utolsó szentségeket megható áhítattal fogadta. Fivére nem tud hová lenni az ámulattól s az emberek azt mondják, ez csoda volt.”

A másik esetben egy hölgy így panaszkodik Páter Petit-nek:

– Katolikus családból való vagyok, de az atyám hosszú évek óta felhagyott minden vallásgyakorlattal. Mindent megkíséreltünk, hogy rávegyük, végezze el húsvéti gyónás-áldozását. Hiába. Nem értünk el semmit. S most megborzadunk, ha arra gondolunk, hogy a halál ily lelkiállapotban találja őt.

– Még nincs minden remény veszve – felelt biztató mosollyal a jó Páter Petit. – Holnap kezdődik Szent József hónapja, március. Megígérem, hogy ezidőben megemlékezem a szentmisében a szándékról. Ön is imádkoztassa e megtérésért az ártatlan kis gyermekeket, és aztán várjunk türelemmel.

Március 31-én egy levél meghozza Páter Petit-nek az örömhírt: „Csoda történt: az édesatyám kibékült a jó Istennel! 45 éve nem gyónt, de most a megtérése mély és őszinte. Nagy hálával tartozunk Önnek, Ft. Atyám, családjukban most újra mindenki boldog és vidám.”

Az ily hírek voltak Páter Petit legnagyobb örömei. Ilyenkor a kápolnába sietett, hogy Jézusnak bensőséges köszönetet mondjon.

*

A nagy megtérések mellett az is növelte Páter Petit hírnevét, hogy gyónóinak tanúsága szerint, Isten többször csodálatosan felvilágosította őt: a jövőbe látott és a lelkekben olvasott.

Egyik kedves lelkifiahoz, a fiatal Emich de Linange grófhhoz, mikor először gyónt nála, szomorúan szól:

– Kedves fiam, meg kell Önnek mondanom valamit... igen, meg kell mondanom.

– Szóljon, Atyám, szóljon!

– Nos: elő kell készülnie igen nagy csapásra, melyet Isten Önre küld.

E komoly szavak egészen lesújtották a fiatal grófot. Mi is lenne a legnagyobb csapás, mely őt érhetné? Úgy érzi, felesége elvesztése fájna neki mindennél jobban. De e sötét gondolatot elűzni igyekszik, s ez annyira valószínűtlen... – De a csapás sajnos mégis bekövetkezett: feleségét hirtelen betegségben, alig másfél évi házasság után, egészen fiatalon elragadta a halál.

Páter Petit-nek más híres jövendölése volt, melyet Waterkeyn János gazdag antwerpeni gyárosnak tett. A gyáros tronchiennes-i lelkigyakorlata alkalmával megemlíti Páter Petit-nek, fiatalkorában egy ideig arra gondolt, hogy pap lesz. De már néhány hónap múlva elhagyta a malines-i küsszemináriumot s a gyáripari pályára lépett. Most házasesember és 10 gyermek apja. – Beszélgetés közben – maga sem tudja miért – felveti a kérdést:

– Ha esetleg úgy lenne, hogy túléltem a feleségem, vajon megadná-e nekem még Isten a papi hivatást?

Páter Petit egy pillanatig gondolkozik:

– Igen.

E meglepő feleletre a gyáros megkérdezi:

– De Atyám, bekövetkezik-e ez?

„Ekkor – írja ő maga – Páter Petit összekulcsolta kezeit asztalán és mély összeszedettségben imába merült. Majd határozott hangon és habozás nélkül így szólt:

– Igen fiam, ez be fog következni.”

Waterkeyn János 1914-ben, a háború kitörésekor, kevéssel Antwerpen elfoglalása előtt, feleségével és kisebb gyermekeivel Londonba menekült. Két hónappal később felesége, ki addig teljesen egészséges volt, peritonitisben meghalt. – A gyáros ekkor visszaemlékezett Páter Petit jövendölésére, de még nem tudott dönteni. – Három év múlva, 1917-ben azonban felvételét kérte a westminsteri egyházmegyébe. Bourne bíbornok 1921-ben szentelte pappá.

Páter Petit ekkor már 7 éve nem volt az élők sorában, de jövője bevált.⁴

Más alkalommal Namurban a szeminárium lelkigyakorlata alatt az egyik teológus benyit Páter Petit-hez. A páter nem ismerte a kispapot, de mihelyst meglátta, határozott hangon így szólt:

– Tisztelendő úr! Arról szó sincs, hogy innen elmenjen! Önnek maradnia kell, és el kell fogadnia a pappászentelést.

E pár szó eldöntötte a fiatalember egész jövőjét.⁵

Hivatások kérdéseiben Páter Petit igen nagy éleslátással ítelt. – Egyik gyónója azon gondolkozott, hogy elhagyja a világot és szerzetbe lép. De Páter Petit, ki jól ismerte őt, ezt felelte:

– Önnek a világban kell maradnia; ez nem kétséges. Isten azt akarja, hogy a világban szentelje erejét az Egyház ügyének.

S a jövő igazolta ítéletét. – Egy más fiatalembert az írói, egy harmadikat a politikai pályára vezérelt.

De egy fiatal bruxelles-i ügyvédnek, Malou Edvárdnak, a nagy belga államférfi fiának, akire – mint mondani szokták – a „legszebb jövő” várt, nyíltan megmondta, hogy Isten szerzetesi életre hívja. – A fiatalembernek erős harcot kellett magával vívnia. Szabályszerű választást végzett Szent Ignác módszere szerint és az eredményt bemutatta lelkiatyjának.

– A hivatás nem kétséges – jelenti ki Páter Petit – és nem hiszem, hogy világosabb jeleket nyerne azzal, ha vár. Igaz, hogy akarata megerősödhetik, de hivatását el is vesztheti. A Szentlélek kegyelme, mint Szent Ambrus mondja, nem szereti a lassúságot.

A lelkiharc azonban csak tovább tartott. Végül is volt ereje a fiatal ügyvédnek a világ vonzását legyőzni. Lelkét ekkor kimondhatatlan boldogság töltötte el. – Páter Petit erre okosan így ír neki:

„Megköszönöm Istennek, hogy ily boldogsággal árasztja el. Legyen hálás... ez csak előíze annak, ami akkor vár Önre, ha mindvégig kitart... De ne hallgasson a ravasz ördögre, ki most azt sűgja Önnek, hogy szent. Nem, Ön nem szent és ehhez még sok hiányzik. De viszont igaz, hogy Isten az életszentség útját nyitja meg Önnek.”⁶

A hősiesség Páter Petit nem habozott felszólítani kemény és fájó áldozatokra is, ha így kívánta Isten dicsősége s a lelkek érdeke.

Egy fiatal jezsuita páttert Isten az indiai missziókba szánt. Ez volt Páter Petit véleménye is. De a páter egyetlen gyermeke volt korán özvegyesre jutott édesanyjának. E buzgó asszony az özvegyek számára alakult és a gyógyíthatatlan betegeket gondozó kongregációjába lépett s az ő bruxelles-i „Kálvária” kórházukban önfeláldozóan ápolta a súlyos rákbetegeket.

Itt kereste fel fia és engedélyt kérte, hogy az indiai misszióba menjen. Az édesanya szíve összeszorult a fájdalomtól, amikor arra gondolt, hogy egyetlen fiától örökre el kell válnia. – A jelenetet maga a páter így írja le:

„Mindketten sírtunk, amikor valaki kopogtat az ajtón. Kinyitom: Páter Petit volt, kiről nem is tudtam, hogy a házban van. – Ránk nézett, megértette, miről van szó. Ekkor a Jézus Szíve-szoborra mutatott és parancsoló hangon felkiáltott:

– Térdre, asszonyom! és ajánlja fel fiát Jézus Krisztusnak a pogányok üdvéért!
Az engedélyt azonnal megkaptam.”

*

⁴ Waterkeyn ft. úr ma Londonban az „Our Lady of the Assumption” templom plébánosa.

⁵ Az illető ma buzgó plébános a namuri egyházmegyében.

⁶ Malou Edvárd mint jezsuita halt meg 1924-ben.

Páter Petit tanácsai nem egyszer egy egész életre irányt mutattak és fényt, örömet derítettek. – Egy derék világi pap, kitűnő lelkipásztor írja róla:

„Páter Petit megtanított arra a művészetre, miként lehetünk boldogok, mert tanácsai egyenesen Istenhez, minden öröm forrásához vezették a lelket. – Szentelésem előtti lelkigyakorlatunkat Páter Petit vezette. – Kevéssel később, mint káplánt egy sötét kis helyre dugtak, mely néhány kilométerre volt plébánosom falujától. Itt kellett élnem egyedül önző és zsugori parasztok között, kik csak a föld javait becsülték és vasárnap is úgy dolgoztak, mintha pogányok lennének. – Életemet teljesen Páter Petit tanácsai szerint rendeztem be. S hála a napirendnek és jótanácsainak, melyeket hűségesen követtem, sem el nem kedvetlenedtem, sem nem unatkoztam. Megszerettem híveimet s a sötét, kopott, nedves kis templomot és az egész sáros utaktól keresztezett tanyát. Édesanyám többször szememre vetette, hogy ritkán látogatom meg, pedig csak pár kilométernyire lakott tőlem. De az imádság, az olvasmány és lelkipásztorkodás minden időmet kitöltötte. Kilenc évet és négy hónapot töltöttem ez állomáson és ezidőre igen kellemesen emlékezem vissza. Életem e boldogságát Páter Petit-nek köszönhetem.”

*

Páter Petit, mint a boldog élet oktatója, főleg Isten iránti bizalomra vezette a lelkeket:

– Bízunk magunkat az Úr Jézusra, – mondta fiatal rendtársainak – kérjünk tőle mindent, mindent, még ha azt is hinnők, hogy nem nyerünk meghallgatást. Én ismerem a mi jóságos Mesterünket, eljön az óra, amikor majd válaszol nekünk.

Lelkigyakorlatozóinak a szívét ragadta meg, mikor hittől sugárzó arckifejezéssel felkiáltott:

– Isten oly jó, oly jó, oly jó, hogy semmi a világon nem adhat nekünk erről legcsekélyebb fogalmat sem.

Szívesen idézte a megértő bűnösöknek Szalézi Szent Ferenc szavait is:

– Én százszor inkább kívánom ítélőbírámnak Istent, mint az édesanyámat!

S mikor ötvenéves papi jubileumára az egész országból összesereglenek hozzá lelkigyermekai, a forró ünneplésre válaszolva Páter Petit megint csak Istenről beszél s bizalomra buzdít:

„*Confidite!* Bízatok! Igen, bízunk a Gondviselésben, a jó és rossz napokban egyaránt. Tanuljuk meg mondani az elsötétülés idején, hogy holnap megint csak fölragyog a nap; a gyengeség percein, hogy Istenben van az erő; s még a bukás óráiban is, hogy Atyánk, aki az égben van, jobban fog örülni a fölemelkedésünkön, mint az igazak kitartásán. Bizalom! Mindig bizalom!”

Ugyanígy biztatta lelkigyermekait a kereszthordozásra is, amely nélkül nincs igazi keresztény élet.

„Némelyek – mondotta – készségesen ajánlkoznak: Uram, én követni akarlak, és meg akarom osztani szenvedésedet! De amikor Jézus valóban nyújtja nekik keresztjét, csak félve nyúlnak feléje, csak a szélén fogják meg és ott is csak az ujjuk hegyével. Így a legkisebb akadályra, mely utukba ér, a kereszt meginog, a keresztet elveszítik.”

„Mások nagylelkűbbnek látszanak. Két kézzel nyúlnak a kereszt után s mikor megkapták, úgy viszik, mint valami zászlót. De ez így igen fárasztó és valóban, az első szélroham felborítja a keresztet, így történik azokkal, kik büszkéek keresztjükre, kik mutogatják, kik mindenkinek minduntalan erről beszélnek.”

„Végül vannak, akik mint a mi isteni Mesterünk, alázattal, szelíden és csöndesen fogadják a keresztet. Átölelik, a vállukra veszik és zajtalanul, csüggedés és panaszkodás nélkül hordozzák Jézus iránti szeretetből, aki megelőzte őket a Kálvária útján. *És ezek azok, akiket megszentel a kereszt.*”

Páter Petit lelkigyakorlataiban is tanította, miként kell kiaknázni a szenvedés nagy értékeit:

„Ha tekintetbe sem vesznek, ha igazságtalanul vádolnak, ha félretolnak – ne panaszkodjunk, ne akarjuk magunkat igazolni. Hagyjuk, hogy megvessenek, és hogy lábbal tapossanak. Ez Isten kegyelme és alkalom, hogy igazoljuk szeretetünket, utánozva Jézust, ki hallgatott, amikor vádolták kínszenvedésében. Így nyerünk kincseket, arany kincseket az örök életre. Ilyenkor azt kell mondanunk: ó Jézusom, köszönöm!”

Máskor szelíd mosollyal ezt a tanácsot adta:

„Jó sorsban áldjuk a mi Urunk Jézus jobb kezét; balsorsban áldjuk az ő bal kezét!”

Amikor egy fiatalember, kit súlyos igazságtalanság ért, elpanaszolta neki bánatát, így válaszolt:

–Örömmel látom, hogy keresztényként viselkedett, nagylelkűen kimondta a megnyugvás „*Fiat*”-ját és ennek érdeme többet jelent Önnek, mint a föld minden gazdagsága. De én azt szeretném, ha hősiességét gyakorolna és a lelke mélyén ezt mondaná: Köszönöm, Istenem! s az illetővel szemben úgy viselkednék, mintha semmi kárt sem okozott volna Önnek. Mily szép lenne ez! S én e nemeslelkűségre képesnek tartom Önt. Tehát: bátorság és bizalom! Isten majd megjutalmazza Önt és úgy, ahogy csak Ő tud!

Máskor így buzdított Páter Petit a bátor szenvedésre:

– Mondjuk csak: *Köszönöm, Istenem!* mégha az a szegény én-em nyögne és sírna is belé!

Mily okossággal irányította Páter Petit a nagyrahitott lelkeket a hősiesség áldozatok útján, mutatja ez alábbi példa:

Az egyik zárda igen erényes főnöknője, ki Páter Petit-nek 20 éven át lelkigyermek volt, megkérdezte tőle, felajánlhatja-e magát áldozatul Istennek a bűnösök megtérésére? – Páter Petit e vágyban a kegyelem ösztönzését ismerte föl:

– Igen, ajánlja fel magát áldozatul és fenntartás nélkül, s tűrje el, hogy azzá is legyen. Mennyire boldog lesz! Jóságos Mesterünk soha nem fog nagylelkűségével visszaélni.

Az Úr Jézus valóban elfogadta a felajánlást. – Kevéssel utóbb a nővért súlyos és szerzetesi becsületében mélyen sértő rágalom érte. Lelki egyensúlya először megingott... nem tudta, mit tegyen, kétségében Páter Petit-hez fordult. A válasz nem késett:

„A jó Isten szereti Önt, azért vezeti át a megpróbáltatások tüzén. Tegyen úgy, mintha mindenki megelégedett lenne Önnel. Ne mutatkozzék se szomorúnak, se nyugtalannak, se levertnek... Ne féljen semmitől és ne zavarja semmi. Nyugodt lelkülettel és – ha lehetséges – örömmel mondja mindig: *Köszönöm, jóságos Jézusom, köszönöm.*”

A nővér bátor lélekkel viselte e megalázó szenvedést mindaddig, míg az igazság ki nem derült. Isten igazolta őt és alattvalói erényessége mellett megcsodálták okosságát és nyugalma, melyet a körötte viharzó rágalom közt tanúsított. – Az Úr Jézus a nővér hősiességét sok kiváltságos kegyelemmel jutalmazta.

– A mi Urunk oly jó hozzám – vallotta be egyszer Páter Petit-nek.

– Igen – felelte lelkiatyja –, mert Ön is jó öhozá.

E pár kiragadott példa is szemlélteti Páter Petit apostoli tevékenységét. De igazán csak az utolsó ítéletkor, az isteni szeretet e nagy diadalünnepén fogjuk megismerni mindazt a sok jót, amit az Úr Jézus e kedves, mosolygó apostola által tett a lelkekkel. Ezt sejteti e pár tüzes sor is, melyet élete derekán írt Páter Petit egy fiatal barátjának s melyekből kiérzik az Istenbe-berült lélek apostoli forrósága:

„Szeretném Önnek megmutatni azt, ami 20 év óta lejátszódik a szemeim előtt! Az isteni szeretet csodáit, melyeket a lelkekben végbevisz! Mily nagy az Isten! Mily jó az Isten!”

Negyedik fejezet: A szegények barátja

Páter Petit élete egybeesik a XIX. század nagy anyagi kifejlődésével, melyben a kapitalizmus és az ipar kibontakozása a gondtalan gazdagság és jólét korszakát ígérték a földnek. A polgári társadalomban akkor még csak kevesen akadtak, kik a gazdagság és az elpuhító jólét felszíne alatt észrevették a szegény rétegek lelki és anyagi elhanyagottségát. Páter Petit nemcsak, hogy meglátta a rejtett szegénységet is, hanem a keresztény szeretet fáradhatatlan leleményességével igyekezett mindenkin segíteni. Szegény családok, tönkrement emberek, kiüldözött szerzetesek, szorongatott adósok, özvegyek, betegek minden gondját magára vette: együttértett velük, imádkozott, dolgozott, koldult és könyörgött értük: mint az isteni Mester, úgy ő is a szegények igazi barátja lett.

Ezt tudták is róla.

„Pénzt kérnek tőlem – írja – mindenfelől. Minden postakihordásnál kapok néhány kérés levelet, azaz napjában négyszer. Már nem tudom, mit tegyek. De Isten engedi, hogy így legyen, tehát nagyon jól van. Amen. Alleluja!”

S utána újult buzgósággal írt, könyörgött, kéregetett. Elöljárói ámultak merészségén: gyermeki egyszerűséggel és alázattal kért néha óriási összegeket is; s az évtizedek folyamán tisztelői valóságos hatalmas vagytonokat juttattak Páter Petit kezein keresztül a szegényeknek.

– Ne felejtjük el – mondta jótévedőinek –, hogy a szegény keze Isten bankja. Ez a bank soha nem jut csődbe, és óriási kamatot fizet.

Jótévedőinek Páter Petit mindig igen kedvesen mondott köszönetet:

„Amikor adományát megkaptam – írja –, elmentem és megmutattam ezt minden adomány és alamizna fölséges Jutalmazójának. És ezt mondtam: Nézd, Uram, mennyire szeret ő Téged! Ó, áldd meg őt, családját és mindazokat, akik neki kedvesek!”

Páter Petit nagy jótékonyosságában néha nehéz helyzetbe jutott. De az isteni Gondviselés nem egyszer láthatólag megsegítette s ez csak növelte bátorságát: rendületlen bizalommal kért és szétosztott mindent.

Ő maga mondta el lelkigyakorlatozóinak, miképp segítette meg egyízben a Gondviselés.

„Nagy összeg pénzre volt szükségem egy keresztény család számára, mely nyomorba jutott. – Reggel, mikor szentmise után hálaadásomat végeztem, ezt mondtam a mi Urunknak: Jó Jézusom, a jótévedőimnél már annyit koldultam e család számára, hogy most igazán nem merek tőlük újra kérni, hanem Neked könnyű lenne, ma, amikor Bruxelles-be megyek, az utamba hozni X. Y. urat!...”

„Pár órával később leszálok Bruxelles-ben az Északi-pályaudvaron, a kijáratnál újságot vásárolok, s íme, látom, felém tart az az úr, akit reggel vezeték- és keresztneven megjelöltem a mi jóságos üdvözítőmnél. – Elmondom a szegény család történetét és hogy mily sürgős szükségem van a pénzre.”

– Mennyire lenne szükségük? – kérdezi az én jóságos barátom.

– Körülbelül 1200 frankra.⁷

Másnap a posta elhozta a nagylelkű adományt.”

Egy másik, hasonlóan meglepő eset színhelye a bruxelles-i Gesú jezsuita rendház volt. – Páter Petit csak átutazóban tartózkodott ott, amikor meglátogatja egy családát és egészen leverten a segítségét kéri. 4.800 frankra van szüksége, hogy lejáratott követelést kifizethessen. Ha nem teszi, az ügy a bíróság elé kerül, ő és családja becsületét veszti.

Páter Petit figyelemmel hallgatta, és úgy érezte, látogatója igazat mond, és segítenie kell rajta. Meg is ígérte, mindent meg fog tenni, hogy az összeget idejére megszerezze.

De honnan? – Erről a jó Páter Petit-nek fogalma sem volt.

⁷ Természetesen mindig békebeli aranyértékű frankokról van szó.

Lemegy tehát a templomba és Szent József szobra előtt buzgón imádkozik. – Ekkor egy ismeretlen férfi lép hozzá és megszólítja.

– Főtisztelendő Páter, meghallgatná-e gyónásomat?

– Igen, szívesen.

Gyónás után az illető így szólt:

– Megígértem Szent Józsefnek, hogy ha egy üzleti ügyem sikerül, a haszon az övé lesz. Sikerült, és 4.800 frankot nyertem. Mondja meg, Atyám, mit tegyek most e pénzzel, hogy ígéreteimet beváltsam?

Páter Petit hálás örömmel ismerte fel Szent József segítségét. Az összeget még a helyszínen megkapta s azonnal el is juttatta a szegény családatyának.⁸

A jótékonyosság a szegényeket sokszor Jézushoz vezeti. Így a magukban véve nem sokat érő anyagi javak is közreműködnek az örökértékű lelkek megmentésén. A kegyelem néha kiszámíthatatlan utakon jut a lelkekhez. Így történt, hogy egy Trorichiennes közelében élő szegény falusi szállítónak elhullott egyetlen lova. Ezzel kereste kenyerét. Szomorú helyzetében Páter Petit-hez fordult, aki hamarosan összegyűjtött annyi pénzt, hogy új lovat vásárolhatott.

A jó ember nagy boldogságában így mondott köszönetet:

– Ez a ló és ez a kocsi ezentúl az öné, ft. Atyám, és annyiszor használhatja, ahányszor csak akarja.

Páter Petit-t meghatotta ez a kedves hála és a történetet elmondta az akkori lelkigyakorlaton.

Kevéssel utóbb Páter Petit egyik lelkigyakorlatozója autóján utazva az egyik falu határában az útszélen ló tetemét pillantotta meg egy szegény vándoráros kocsija mellett. Az egész család, sok félmeztelen kis gyerekekkel szomorúan állta körül az elhullott állatot: nem tudták mitévők legyenek.

A lelkigyakorlatozónak eszébe jut a történet, melyet Páter Petit mesélt el neki... A faluban leállítja autóját és sietve kis levelet ír a plébánosnak:

„... kérem ft. urat, vigasztalja meg e szegény embereket és vásároljon nekik egy lovat. A kiadásokat fedezem.”

A plébános felkeresi a vándorárust és vesz is neki lovat. A szegény ember csak ámul a segítségen. A plébános megnyeri bizalmát és felszólítására szívesen rendezi vadházasságát. Pár nap múlva pedig nagy örömeikre a plébános megkeresztelhette mind a hat kisgyermeküket.

*

Az anyagi szegénységnél is jobban fáj Páter Petit-nek a szegények lelki elhagyatottsága. – A Szent Vince Konferenciák tagjait mindig biztatta, hogy jótékonykodva ültessék el és erősítsék meg a szegények lelkében a hitet.

– Mindenkiel szemben, de különösen a szegényeknek, nagy hittel és meggyőződéssel kell beszélünk az égről.

A lelkigyakorlatok nagy hatását tapasztalva, Páter Petit a munkás lelkigyakorlatok egyik első, buzgó apostola lett. Új lelkigyakorlatos házat építtetett és gyáros ismerőseit rávette, ők maguk hozzák el munkásaikat a háromnapos lelkigyakorlatra, fizetéses szabadságot adva nekik.

Páter Petit példája is valóságos szociális prédikáció volt. Belgium legelőkelőbb arisztokrata családjai gyakran meghívták egyes nagyobb családi ünnepekre. Ezeket Páter

⁸ E történetet P. Thibault, a Jézustársaság akkori belgiumi tartományfőnökének vallomásából tudjuk.

Petit szerette 1–2 napos „családi lelkigyakorlattal” egybekötni és ilyenkor megkívánta, hogy előadásán részt vegyen az egész cselédség és szolgaszemélyzet is.

– Ők is a családhoz tartoznak – mondta egyszerűen.

A Soheit-kastélyban adott lelkigyakorlatán 1901-ben kifejtette e gondolatot: „Családnak nevezem azokat, kik egy fedél alatt élnek: a háziúr és a szolgák, a mester s a munkások. – Szeretniök kell egymást, ez Jézus Krisztus tanítása. – A szocializmus az osztályok elkülönülését hirdeti, ez a sátán tanítása.”

A hit és a családi együttérzés növelésére kitűnő tervet terjesztett Páter Petit Mercier bíbornok-érsek elé:

„A keresztény családokba be kellene vezetni a szokást, hogy a nagybőjtben minden este jöjjön össze az egész család, a cselédeket is beleértve, és a ház ura, vagy a háziasszony, vagy valaki más, aki jól olvas, olvasson fel egy részt a katekizmusból. Így mindazok, akik egy fődél alatt laknak, a nagybőjt végére egészen átismételték a keresztény tan e foglalatát. Mily kitűnő módja ez a nagybőjt megszentelésének és mily üdvös példaadás a gyermekeknek.”

*

Ugyanez a lelkek iránti szeretet vezette Páter Petit-t, mikor évtizedeken át lelki irányítója és buzdítója volt egy apostoli lendületű kis egyesületnek, mely a missziók számára templomi ruhákat és gyermekruhákat készített.

Ez volt az „*Ouvroir*”, a „Jézus Szíve Műhely”, mely később nagy jótékony vállalkozássá fejlődött és évről-évre sokszáz afrikai és indiai templomot lát el ma is miseruhákkal, oltárterítőkkal és sok ezer bennszülött gyermeket ruház.

Mikor Páter Petit megjelent a műhelyben s meglátta a missziós buzgalomban oly szorgosan dolgozó lányokat, boldogan felkiáltott:

– *A nevük, mint az Élet Könyvébe, úgy van Jézus szent Szívébe írva!*

S az egyesület lelkigyakorlatán így biztatta a tagokat és a pártfogókat:

„Adjanak és áldozzanak számítás nélkül. Adják oda idejüket és áldozzanak pénzt is. *Aki a misszióért dogozik, az Jézusért dolgozik, az a hittérítők munkatársa. Mennyire örülnek ők, ha szép felszerelést kapnak, mely szerény kápolnájukban emeli az istentisztelet fényét! Ezáltal segítjük őket, hogy lelkeket nyerjenek isteni Mesterünknek.*”

„Tündérújjaik gyapjából, selyemből és aranyszálakból csodálatos alkotásokat készítenek, melyek majd útra kelnek, átszelik a tengereket és hozzájárulnak a pogányok megtérítéséhez. Kimenteni őket a lelki sötétségből, kiragadni őket a vadságból, hogy civilizált, keresztény emberek legyenek, – vajon nem ez-e legszebb ambíciója egy asszonyi szívnek?!”

Az egyesület nemsokára vidéki fiókokat is létesített, országos kiállításokat is rendezett a királyi pár védnöksége alatt, s ezekre egész Belgium felfigyelt. A Szentatya, X. Pius pedig, Páter Petit és a buzgó munkatársak legnagyobb öröme, külön kiváltsággal tüntette ki az egyesületet, és megengedte, hogy a műhelyek melletti kápolnában őrizhessék az Oltáriszentséget.

Páter Petit szeretete különös melegséggel fordult az akkoriban üldözött örmények felé. A törökök keresztény hitük miatt kiüldözték, felperzselték és kegyetlenül gyilkolták őket. Páter Petit lankadatlan buzgósággal sok ezer frankot gyűjtött a szegény menekülőknek.

Éppúgy szíven viselte az indiai és zambézi missziók gondjait is. Lelkigyakorlatozóinak egyszer megvallotta Páter Petit:

– Egy napon oly szerencsés voltam, hogy 300.000 frankot oszthattam szét. Mily boldogság volt ez! Felét a katolikus iskoláknak,⁹ másik felét a misszióknak adtam.

⁹ Ez időben kellett a belga katolikusoknak a liberális vallástalan állammal szemben saját iskoláikat megszervezniük. A nagy társadalmi harc eredményeképpen, sikerült egész Belgiumban biztosítani az ifjúság katolikus nevelését.

Pártfogolta Páter Petit a Franciaországból kiülőzött szerzeteseket is, apácáknak lakhelyet és jötevéket szerzett.

*

A szegények közt is egész különös gondját képezték Páter Petit-nek a betegek. És legfőképpen a szegény, elhagyott gyógyíthatatlanok, ösztönzésére Bruxelles-ben is megalakult a „Kálvária”. Így nevezték azt a nagy kórházat, melyben a „Les Dames du Calvaire”, Lyonban a keresztény özvegyek számára létesült kongregáció tagjai a gyógyíthatatlan betegek ápolásával szentelték meg özvegységüket.

A kezdet nehéz volt. De Páter Petit jötevéi 120.000 frankért megvették a szükséges nagy épületet, be is rendezték és áldozatos keresztény asszonyok is akadtak (köztük a legelőkelőbb belga hercegi és grófi nevek viselői is), kik az új szerzet alázatos feladatait vállalták.

Szerzetesi szellemben, önfeláldozóan dolgoztak, de azért az intézménynek hosszú éveken át igen sok külső és belső megpróbáltatást kellett kiállania. Három ízben úgy volt, hogy összeomlik az egész. De Páter Petit, ki az intézmény lelke volt, bizalmában meg nem ingott. Kiadta a jelszót:

– Bátorság, kitartás, türelem és vidámság mindig! – Ne legyen más céljuk, mint Isten dicsősége s a mi szeretett betegeink java. Én imádkozom és remélem, hogy Isten, ha kell csodát is tesz, hogy megmentse a „Kálváriát”.

„Egy intézmény – írja a későbbi nehézségek idején –, mely 18 éven át a legkülönbözőbb üldözések és bajok közepette is fennáll: nagy alkotás és az Isten műve. Ez a gondolat tartja fenn bennem most is a reményt.”

Súlyos anyagi gondjaik is voltak, hiszen a tágas kórház teljesen adományokból élt. De ha minden pénzük elfogyott is, Páter Petit hite erős volt:

– Mindaddig, amíg Istenért dolgoznak, föltétlenül számíthatnak a Gondviselésre.

Egyszer, amikor anyagilag különösen aggasztó helyzetben voltak, Páter Petit összegyűjtötte a tagokat s az egész kórházat ünnepélyesen Szent József oltalmába ajánlotta. Majd felszólította hallgatóságát, végezzenek vele együtt kilencedet Szent Józsefhez. Azután visszautazott Tronchiennes-be, ahol a saját 8 napos évi lelkigyakorlatait kezdte. Ezalatt nem olvasta el az érkező leveleket. A lelkigyakorlat és egyszersmind a kilenced végeztével érdeklődéssel nézte át postáját:

– No lássuk csak, meghallgatta-e Szent József kilencedünket?

Az első levelet egy ismeretlen pap írja, közölve, hogy egyik gyónója érdeklődik a Kálvária-kórház iránt és 5000 frankot szán neki; hova küldjék az összeget? – A második levél egy boríték és benne bankutalvány 10.000 frankról a kórháznak. – A harmadik levelet a Kálváriából írták: egy hölgy meglátogatta a kórházat és megkérdezte, nem akarják-e kibővíteni a kápolnát? Bevallották, szívesen megtennék, de még az újonnan épült kórtermeket sem tudták kifizetni. Ugyanez a hölgy másnap visszajön és átad 40.000 frankot. – A többi levél is jó híreket hozott: így pl. három vallásos özvegy jelentkezett a betegápoló szerzetbe felvételre.

Ez volt Szent József válasza a felajánlásra és kilencedre. Páter Petit szívét eltöltötte a hála nagy égi Pártfogója iránt és a kilenced történetét sokszor elmondta, hogy megerősítse hallgatói bizalmát Szent József közbenjárásában.

Az egyik évben megesett, hogy a szokásos adományok nagy része elmaradt. Páter Petit ezt így magyarázta:

– A mi jóságos Mesterünk megengedi, hogy az emberi segítség, melyre már-már nagyon számítottunk elmaradjon. Ez jó jel. Isten azt akarja, hogy ne bízzunk másban, csak Őbenne.

Egy ízben a sürgősen szükséges 5000 frank elnyerésére háromnapos ájtatosságot végeztek Szent Józsefhez. A harmadik napon egy névtelen jótevő a főnöknőnek 10.000 frankot küld. – Páter Petit pedig néhány nap múlva előbb 20.000, majd 30.000 frankot kap a kórház számára.

Így a kórház mellett még több ingyenes kötözőhelyet is létesítettek Bruxelles szegény negyedeiben, ahol kitűnő orvosok vezetése mellett előkelő világi hölgyek, mint a betegápoló szerzet segítő kültagjai szolgáltak a szegény betegeknek. – Később Belgium más városaiban is alakítottak hasonló intézményeket.

Páter Petit a kórház egyik jubileumi ünnepén boldogan vallotta be: „A Kálváriát szinte szenvedélyesen szeretem. Miért? Mert minden intézményünk közt ez felel meg a legjobban annak az eszményképnek, melyet a mi Urunkban látunk, amikor apostolai elé leborulva a lábukat mosta, s így példát adott nekik a szeretetre, mely lehajol és szolgál.”

E szavak megértetik Páter Petit lelkületét és megmutatják jó szívét, mely Jézus Szívétől tanulta az áldozatos és találékony szeretetet s így lett a szegények igaz barátja.

Ötödik fejezet: Sikerek titka

Az eddigiekből már-már kialakul előttünk Páter Petit sokirányú apostoli tevékenységének képe. Kiegészítésül meg kellene még említenünk azt az áldásos hatást, melyet saját rendtársaira gyakorolt, mint lelkivezető és számos más szerzetes közösségre is, hiszen nem volt Belgiumban rendház, hol lelkigyakorlatot ne vezetett és hol lelkigyermekei ne lettek volna. A mellett hosszú időn át lelki irányítója volt az Unio Cleri nevű egyesületnek, melyet világi papok alakítottak önmegszentelésükre, s mely Páter Petit buzgósága révén az ország összes egyházmegyéiben igen felvirágozott. – Kevésszámú, de áldozatra kész lélek számára megalakította azonkívül a Jézus Szívét engesztelő „Pénteki egyesületet”, melynek tagjai minden pénteket jótettekkel és szenvedéssel különösképpen is Jézus Szívének szenteltek. Később a Szent Szűz tiszteletére „Szombati Unió”-t létesített és Szent József tisztelőinek egy kis „Szerdai Társulat”-ot.

Főmunkája azonban a lelkigyakorlatok adása volt. Évtizedeken keresztül szinte megszakítás nélkül végezte ezt. Télen a tranchiennes-i rendházban adta őket egymásután, nyáron pedig szinte folyton úton volt egyik lelkigyakorlatról a másikra. Sok utazása miatt tréfásan, de igen találóan „a jó Isten vigécének” nevezte magát. – Mindemellett még kiterjedt levelezése is volt, s évente komoly és nehéz lelkikérdésekre is több ezer válaszlevelet kellett megírnia.

Hogy volt minderre képes? Hogyan tudott ennyit dolgozni és főleg mindent ily jól végezni? Miként lehetséges, hogy annyi küszködés és baj közt, végül mégis csak minden vállalkozása sikerült, s minden művön, melynek irányítását vállalta előbb-utóbb felragyogott Isten áldása? – Miben volt Páter Petit sikereinek titka?

E titkot lelkivilágában kell keresnünk. Az igazi hatóerő elsősorban nem a tehetségektől függ és nem a külső erőfeszítésből, sürgős tevékenységből ered, hanem a belső lelkületből fakad.

Páter Petit ezért minden munkájában legelőször és elsősorban az Istennel való kapcsolatot kereste.

„Amit legjobban csodáltam nála – írja egyik lelki gyakorlatozója, ki ma Liège püspöke –, az Istennel való bensőséges, közvetlen kapcsolata volt.”

Egy másik lelkigyakorlatozó pap is ezt vallja. Amikor egyszer tévedésből kopogás nélkül nyit be szobájába, meglepve látja, hogy Páter Petit a szoba közepén a puszta padlón térdel: imádkozik, így készül előadására.

„A pap számára – hirdette Páter Petit – az igazi ékesszólás forrása Jézus szent Szíve. Abban talál fényt és buzgóságot, ott tanulja meg a művészetet, hogy meggyőzze a tévelygőket és diadalt arasson a bűnösök megátalkodottságán.”

Ezért mondták Páter Petit-ről hallgatói: „Szava csupa meggyőződés, beszédét egészen áthatja hite.”

Éleslátását is az imából merítette. „Páter Petit csodálatos lelki orvos – vallja egyik lelkigyakorlatozója. – Felismeri a lélek sebeit és nem késsel, de balzsammal gyógyít. – Művész ő, kinek meleg ékesszólása viaszként puhítja a szíveket, melyeket aztán a keresztény hősök mintájára formál.”

A hatásadás külső eszközeit Páter Petit sose vette igénybe. Mindig egyszerű volt, őszinte és természetes. Egyszerűsége azonban igen okos, egészen természetfeletti és Istenhez emelkedett volt. – Páter Petit az egyszerűségről azt mondta, hogy az „a hit szelleme a tettben”, és így is gyakorolta. – Erre nevelte lelkigyermekeit is. Az ügyeskedést nem szerette és mindenkitől egyeneslelkűséget kívánt.

Minden dolgunkban nyíltan, becsülettel kell eljárjunk, amint Isten gyermekeihez illik.

Ez az élő hitből táplálkozó egyszerűség áthatotta Páter Petit imáit is. Lelki oktatásának egyik legfontosabb pontja az ún. „spontán imáról” azaz a természetes, egyszerű, beszélgető imáról szólt. – Sokakat megtanított ezzel igazán szívből, odaadó figyelemmel imádkozni. – E spontán imáról szóló egyik oktatását egy lelkigyakorlatos hallgatója szinte szószerint feljegyezte:

„Gyakran, ha Istenhez szólunk – mondotta Páter Petit – túlságosan egyoldalúan csak arra a tiszteletnyilvánításra van gondunk, melyet a magasztos isteni Fölség megkíván. Ezzel a tisztelettel azonban nagy egyszerűséget és nagy bizalmat kell egyesítenünk, megemlékezvén arról, hogy Isten emberré lett s ezért Benne barátunkat kell látnunk, a leggyengédebb, a legönfeláldozóbb, a leghűségesebb jóbarátot.”

Ő a mi bizalmas barátunk s azt akarja, ne legyen titkunk előtte. Tehát elmondhatjuk neki minden bánatunkat, aggodalmainkat, sikereinket, vágyainkat. Sőt még szeretetteljesen panaszkodhatunk is, úgy amint azt az a bánatos szent leány tette, aki nem nyerte el édesanyja gyógyulását.

– Én Jézusom, nem vagyok Veled megelégedve.

– És miért nem, leányom?

– Tudod, mennyire szeretem anyámat, és nem gyógyítottad meg őt. Ha én lennék a te helyedben, és Te lennél az enyémen, én bizonyosan meghallgatnálak.

– Nos jó, leányom! Nem akarom, hogy azt hihesd az én szeretetemet kisebb, mint a tied. És a beteg azonnal meggyógyult.

De a barátság azt is megkívánja, hogy arról is beszéljünk a mi Urunkkal, ami Őneki kedves. Ha meglátogatjuk Őt a kápolnában, beszéljünk Neki néha az Édesanyjáról:

– Jó Jézusom, mily szerencsés volt a választásom. Micsoda édesanya Szűz Mária! Mily szeretetteljes, mily önfeláldozó!

Emlékeztessük Jézust, miképpen öltöztette, simogatta az Édesanyja, miképpen ringatta álomba karjain. S ennek Jézus örülni fog, szíve örömmel telik el. – Beszéljünk neki Szent Józsefről is: Jézus annyira szereti őt! Kérdezzük meg, emlékszik-e arra, hogy amikor még kicsi volt, Szent József könnyei hullottak orcájára? Emlékeztessük őt a betlehemi barlangra, az egyiptomi menekülésre, a názáreti műhelyre...

Beszéljünk azután Hozzá Jegyeséről, az Egyházzal, helytartójáról a Szentatyáról, a papokról; beszéljünk neki rendünkről és a lelkekről, kiket rábízott.

– Jó Jézusom, ma a felüdülés idején ezzel a nővérrel voltam s az ő társalgása jót tett a lelkenek: kérlek, jutalmazd meg érte.

– Máskor beszéljünk a mi Urunkhoz növendékeinkről:

– Ez a gyermek mily nehéz jellem! Szeretném, ha engedelmesebb, áhítatosabb lenne... És az a másik, mily szeleburdi! Szeretném, ha megkomolyodnék.

„És dicsérjük is a jótulajdonságaikat azoknak, kikkel meg vagyunk elégedve. A mi isteni Mesterünk óhajtja ezt, hogy beszéljünk Neki azokról a lelkekről, kiket ránk bízott. Hiszen nem véletlen, hogy hozzánk kerültek. Isten mindöröktől fogva úgy határozott, hogy a mi gondjainkra bizza őket.”

S a jó Páter megismételte.

– Tehát egyszerűség! Teljes egyszerűség! Az egyszerű lelkeket Isten bizalmas környezetébe fogadja.

Hogy Páter Petit miképp gyakorolta a spontán imát, az megmutatkozott egyik lelkigyakorlata alkalmával, melyet előkelő hölgyeknek adott. Az első elmélkedésekkel nem sikerült egyesek tetszését megnyernie: a nagyhírű Páter Petit-től csiszoltabb formájú és magasabb szárnyalású előadásokat vártak. – Nem tudni, Páter Petit értesült-e a kifogásokról, de bizonyos, hogy beszédmódján nem változtatott. Másnap reggel elég fáradt arccal érkezett a kápolnába, hol az előadásokat tartotta s az oltár lépcsőjére térdelve bevezetőül főnnyhangon e szokatlan, spontán imát mondta:

– Jóságos Jézusom, Te azt akarod, hogy beszéljek e hölgyeknek, de mit is mondhatnék én nekik? Ma éjjel nagyon fáj a fogam, nem aludtam és most fáradt vagyok. Ez alkalommal, én jóságos Mesterem, Teneked kell helyettem beszélned.

S a csodálkozásra ügyet sem vetve beszélni kezdett. – Az Úr Jézus meghallgatta a jó Páter imáját, mert egyszerű szavainak hatása alól most már senki sem tudta kivonni magát.

Máskor egy lelkifíának bánatára és aggodalmaira válaszol s e sorok is jelzik, milyen lehetett Páter Petit spontán imája:

„Mihelyst megkaptam levelét, elmentem, hogy felolvassam bensőséges barátomnak, Jézusnak az Oltáriszentségben, az ő szent Édesanyjának s az én nagy jótevőmnek Szent Józsefnek. Beszéltem velük az Ön érdekében és mindennap szószólója leszek az Ön ügyének, minden buzgósággal, melyre csak képes vagyok.”

E tanítás jótékony hatása elgondolható. P. Charles szerint Páter Petit volt az, aki Belgiumot véglegesen megszabadította a janzenista gondolkodás mérgeitől és a lelkeket Isten gyermekeihez illő szeretetre és bizalomra nevelte.

Páter Petit beszédei és lelkigyakorlatai azért voltak oly megragadóak, mert éppúgy a lelkéből fakadtak, mint imái. S oly egyszerűek is voltak. Egyszerűsége azonban nem jelentett szegénységet, hanem éppúgy, mint Fra Angelicónál, csak szépséget és tisztaságot, melyben gondolatai, képzelete és friss ötletei nagyon jól érvényesültek. Példa erre az alábbi remek kis részlet, mely betekintést enged nekünk Páter Petit okos és derűs lelkivilágába.

„Néhány év előtt – mondja Páter Petit egyik lelkigyakorlatában – a mennybemenetelről elmélkedtem s gondolatban csatlakoztam a tanítványokhoz, kik szemlélték a mi Urunkat, mikor az égbe emelkedett. Nemsokára felhő takarta el Őt szemeink elől s angyalok jöttek, kik azt mondták nekünk, hogy egy napon így fog visszatérni dicsőségtől övezetten, hogy megítélje az embereket.

De én egészen elszomorodtam, mikor láttam, hogy jóságos Mesterem elmegy, s azért követtem Őt a felhő mögé; s így a nélkül, hogy észrevették volna jelenlétemet, eljutottam én is az Őt kísérő angyalokkal együtt a mennyország bejáratához. Ez főségesen szép kapu volt, mely mögül fényözlön és ünnepi ének hangja áradt. Jézus a szentek hosszú sorától kísérve bevonult és helyet foglalt királyi trónján.

Egy angyal ekkor be akarta zárni a kaput.

– Kedves angyal – mondtam neki –, megengeded-e nekem, hogy egy pillantást vessek belülré? Ez oly szépnek látszik.

– Szívesen, Páter Petit, de ne nézelődj nagyon sokáig, mert még észrevehetnének.

És akkor elragadtatással szemlélttem az örök dicsőség honát.

– Megtudhatnám-e – kérdeztem az angyaltól –, hogy e sok trón közt, melyeket itt sorban látok, van-e egy az én számomra is?

– Van, Atyám. Íme, ez az.

S akkor az ajtó közelében, jó messze attól a helytől, ahol a mi Urunk tartózkodott, megpillantottam egy egészen kicsiny, igen alacsony és közönséges széket.

S bár nagyon örültem, hogy választottak közé tartozom, mégis újra megkérdeztem az angyalt:

– Nem lehetne nekem valamiképp jobb helyet szerezni?

– Ez tőled függ, Páter Petit – felelte. – Minket bíztak meg azzal, hogy a trónokat elkészítsük, de csak azt az anyagot használhatjuk fel, melyet a jövőendő tulajdonosok szállítanak. Ha a te trónod még nem is valami szép, fel lehet díszíteni, magasabbra lehet emelni és közelebb is lehet vinni a főhelyhez.

Ekkor az angyal becsukta a mennyország kapuját és én imazsámolyomon találtam magam; szemeim könnyben áztak. Megértettem, hogy sok hibám örökre akadályozhatja boldogságomat s akkor erős elhatározást tettem, hogy küzdök ellenük és szorgalmasan gyakorlom az erényeket.”

Komoly urak, papok, püspökök, mély megindultsággal hallgatták e történetet...

Páter Petit-nek azért sikerült a lelkeket az ég felé emelni, mert lelkében ő maga mindig szeretteinél: Jézusnál, Máriánál és Szent Józsefnél időzött.

Szűz Máriát igazán édesanyjaként szerette. Szombatonkint elmélkedésében a Szent Szűzzel beszélgetett és tiszteletére egész nap szigorúan böjtölt. – Apostoli munkáiban különösen a világi papok lelkivezetését helyezte a Szent Szűz oltalma alá. Az itt elért nagy eredményekért a papok számára írt kitűnő latin munkájának, a „Sacerdos rite institutus”-nak befejezésében lángoló dicséretben ad hálát.

„Ó Mária! Bárcsak mindig ajkaimon, szemem előtt és szívemben viselnék! Bárcsak soha, amíg élek, meg ne szünnék Téged dicsérni. Téged dicsőíteni!”

Szent Józsefhez való tiszteletét már több példán láttuk. Mint Avilai Szent Teréz, úgy ő is határtalan bizalommal viseltetett Jézus Krisztus szent nevelőatyjához. Ha valaki nehéz helyzetben panaszkodott, oly természetesen tudta mondani:

– Forduljanak Szent Józsefhez, Ő mindent megtehet.

Egy kedves nővérnek pedig így ír egyszer:

„Egy ügyet, mely a szívemen fekszik, ajánlja kérem különösen is Szent Józsefnek. Csodára van szükségem!”

Vajon csodálatos-e, ha az ilyen bizalom nem csalatkozott? Szent József mindenkit meghallgat és megsegít.

Meg kell még említenünk Páter Petit tiszteletét őrangyalához. Ennek alapja az a komoly, dogmatikus hit volt, hogy őrangyalunk, e tiszta égi szellem, mint Isten mellénk rendelt küldötte gondviselészerű szerepet tölt be életünkben.

Páter Petit hallgatóit is mindig buzdította az őrangyal tiszteletére.

„Ha jó angyalunk nem segít meg gyakrabban és észrevehetőbben, – mondta – az azért van, mert nem fordulunk hozzá, nem kérjük segítségét. Beszéljünk hozzá egyszerűen és bizalommal s meglepve fogjuk tapasztalni, mennyire segít még a legkisebb dolgokban is.”

Páter Petit őrangyalának szinte kedves jóbarátja volt. Sokszor beszélgetett vele. Mikor a jó aggyastyán éjjel álmatlanságban szenvedett és már nem kelhetett fel, mint azelőtt, hogy a kápolnába menjen, őrangyalára bízta szeretete üzenetét.

– Jézus egyedül van, egészen egyedül a tabernákulumban; őrangyalom, menj és mondd meg neki, hogy szeretem.

Majd Szűz Máriára gondolt:

– Menj, kedves angyalom és mondd meg a Szent Szűznek is, hogy gyermeke gondol reá és szereti Őt mindig.

Páter Petit nem habozott e gyermekded imát ajánlani papoknak és világiaknak. Ilyenkor hozzáfűzte:

– Őrangyalunk hamarosan visszatér és égi áldást hoz szárnyain.

Páter Petit gyakran tapasztalta őrangyala meglepő segítségét. A sok eset közül, idézünk egyet, melynek valóságához P. Laveille ítélete szerint is nem fér kétség. Maga Fr. Van der Aa, a szereplő betegápoló és Páter Petit is elmondták a történetet.

Páter Petit egyszer tüdőgyulladásban feküdt erős lázzal. A betegápoló testvér este, miután meglátogatta betegét, egy emelettel lejjebb lévő szobájába ment és lefeküdt.

Késő éjjel keményen kopogtatnak ajtaján, mire álmából felriad.

– Tessék! – mondja hangosan.

De nem nyit be senki, az ajtó csukva marad. A betegápoló már azt hiszi tévedett, megint el akar aludni.

De újra kopogtatnak, határozottan hallja.

– Tessék! Tessék!

Senki. A betegápoló testvér most kíváncsi lesz és felül ágyában. Ekkor újra hallja, kopogtatnak.

– Tessék!

Nem nyit be senki. Erre a betegápoló felkel és maga nyit ajtót. A folyosó üres, az éjszaka csöndje borul a régi tronchiennesi-apátságra.

Ekkor a betegápolónak eszébe jut, megnézi, nem kell-e valami a betegének. – Felmegy Páter Petit-hez, elmondja mi történt, és hozzáfűzi, nem tudja megmagyarázni, honnan jött a kopogás.

– Ez igen egyszerű – feleli mosolyogva Páter Petit. – Szomjúság emésztett, s mivel megtiltották, hogy felkeljek, megkértem őrangyalomat, menjen és hívja el Önt.

Ily gyermekien egyszerű, élő hite volt Páter Petit-nek, s talán azért vonzott magához a keresztény kor leghiteltlenebb századában oly sokezer embert.

Ismerősei rábízták a lelkiismeretek mély és fájó kérdéseit, a szívek legföltettebb titkait is. S Páter Petit irányítása és döntése a legnehezebb esetekben is bámulatosan okos és helytálló volt. – Erre nem lett volna magától képes. – Elmondta egyszer az Auxiliatrix nővéreknek, mi ilyenkor az eljárása:

– Gyakran előfordul, hogy valamely nehéz ügyben kell döntenem, amelyre vonatkozólag nem kérdezhetem meg senki véleményét. Ilyenkor összehívom az én „Tanácsomat”. Ennek tagjai: a mi Urunk, a Szent Szűz, Szent József, Berchmans Szent János, szent őrzőangyalom és szent védszentem. Előadom nekik a nehéz ügyet. Egyikük sem felel nekem füllel hallható hangon, de a végén mégis mindig pontosan tudom, mit kell tennem.

Páter Petit valóban olyan volt, mint aki e világon él ugyan, de Jézus kívánsága szerint nem e világból való. Ezért ítelt oly helyesen e világ dolgain. A földi utak vándorainak is irányt az égi csillagok mutatnak, – a világ ügyeiben is tisztánlátása, helyes ítélete csak annak van, ki tekintetét Istenre emeli. Igaz siker is csak annak műveit koronázza, aki munkáiba be tudja kapcsolni az égi lendítő erőket; a lelkek hódítója és vezére is csak az lehet, ki Istennek alázatos, hű szolgája.

Mindez így volt Páter Petit-nél. Sikereinek titka természetfelettsége: Jézus, Mária, József szeretete volt.

Hatodik fejezet: Csodaszép alkonyat

Az évek elrobtak Páter Petit felett. De az ő szíve szorosan Istenhez kapcsolódott, apostoli munkáit önfeláldozó buzgósággal végezte s így kevésbé figyelt a szinte észrevétlenül elsuhanó mulandóságra.

Amikor azonban már a hetvenedik évhatárhoz közeledett, talán mégis megkérdezte, mire inti most kora. – Meglepő feleletet kapott, mely azonban örömmel töltötte el.

A 70 éves Páter Petit épp lelkigyakorlatot adott. Ennek utolsó napján, hogy örömét megossza hallgatóival, ezt a különös bejelentést teszi:

– Ma reggel a szentmisében a jó Isten azt az előérzetet adta nekem, hogy még legalább 20 évig dolgozhatom az én kedves apostoli műveimben.

Ez 1891. március 19-én, Szent József ünnepén történt.

Az „előérzet” bevált, mert Páter Petit még 23 évet élt és szinte mindvégig dolgozhatott is.

Ez a 23 év volt Páter Petit életalkonya. Csodálatos alkonyat! – Mint naplementekor a természet szép tájain a bíbor, kék és violaszínű ég alatt, a nyári este csendjén, a mezők virágai szirmaikat kitárják, – oly szép volt Páter Petit földi életének e végső korszaka is.

Az a lelkiszépség, mely fölragyogott a szentéletű, öreg Páter Petit egész személyiségén, elsősorban ártatlanságának, lelki tisztaságának fénye volt. – Jellemző rá vallomása, melyet az utolsó évek egyikén tett, mikor valami, kissé földies elgondolású vállalkozáshoz akarták megnyerni:

Én már pályám végére érek – mondta. – Túl öreg vagyok ahhoz, hogy oly gondokat vállaljak magamra, melyek esetleg szeretetlen gondolatok és szavak veszélyébe vihetnek. Nem emlékszem rá, hogy valaha is teljes megfontolással bocsánatos bűnt követtem volna el, s nem akarom magam e veszélynek kitenni, hogy most, utolsó napjaimba essek bűnbe.

Egy másik alkalommal bevallotta:

– Életemben egyszer haragudtam s azt is mindig megbántam.

Páter Petit élete végéig csodálatos egyszerű lelkülettel engedelmeskedett, s így mindig tökéletesen Isten szent akaratához kapcsolódott.

Pár évvel halála előtt, mikor egy zárdát meglátogatott, a főnöknő kérte, adja áldását mindnyájukra s intézzen a nővérekhez néhány buzdító szót.

– Igen – mondta Páter Petit –, de csak néhány szót, mert a Páter Provinciális megtiltotta, hogy most prédikáljak.

Utána szokott kedves módján szól a nővérekhez s alig öt perc múlva egyszerre abbahagyja beszédét:

– Sajnálom, jó gyermekeim, hogy nem folytathatom, de engedelmeskednem kell.

Egyik rendtársa, P. Verest, aki 17 évig élt vele együtt, nem habozott kijelenteni: „Bűnről nála szó sem lehetett, sőt azt hiszem, még megfontolással elkövetett tökéletlenségről sem. Úgy látszott, mintha nem is terhelte volna Ádám vétke.”

Páter Petit ruháinak, szobájának gondos tisztasága, asztalának rendje is ezt a sértetlen lelki épséget tükrözte. Egész viselkedése olyan volt, hogy jelenlétében mindenki önkénytelenül tisztelettudó és összeszedett lett.

Az ártatlan lelki tisztaságnak e szépségét még csak növelte mélységes és őszinte alázata.

Egyik elöljárójának így ír: „Legyen oly jó és ajánljon engem Jézus és Mária Szívének. Nyomorult vagyok, és ha Isten nem lett volna hozzám végtelenül irgalmas, nem tudom, mi lett volna belőlem.”

S egy lelkigyermekének szóló levelében:

„Ó, kedves nővérem, imádkozzék értem sokat. A mi jóságos Mesterünk elmélkedéseimben mindjobban megismerteti velem semmi-voltomat. Ha tudná, mily szomorú látvány vagyok Isten és az angyalok szemében!”

Alázatos lelkülete egészen természetesen nyilatkozott meg a személyes érintkezésben is.
– Egyik lelkigyakorlatozója csodálkozását fejezte ki előtte működése felett, de Páter Petit nevetve félbeszakította:

– Ön tehát azt hiszi, hogy nagy ember vagyok? Nos, tudja meg, hogy csak törpe vagyok. Mikor kitűnő latin művét, a Sacerdos rita institutus-t dicsérték, ártatlan arccal felelte:
– Igen, a Sacerdos jó könyv, de sokat segítettek benne.

Tronchiennes-ben azonban tudták, hogy e segítség szinte kizárólag az idézetek ellenőrzésében és a kefelenyomatok kijavításában állott.

Midőn egyszer Páter Petit egy nála 30 évvel fiatalabb páterrel indult missziót tartani, előzőleg ezt írta társának:

„Szeretett Atyám! – Íme, itt bátorkodom Ön elé terjeszteni e szerény kis tervezetet; kérem, alakítsa és javítsa át, úgy amint jónak látja.”

Szerénységét és türelmét néha váratlan kis esetek tették próbára ... Amikor Páter Petit már országszerte ismert, híres ember volt, több gent-i szegény család fölfedezte, hogy rokonságban van vele. E címen újév napján egy csoport asszony megjelenik a tronchiennes-i rendháznál s lökdösődve és vitatkozva megostromolja a portát. Hangoskodva bejelentik, hogy ők Páter Petit rokonai s e címen ajándékot követelnek.

Pár perc múlva megjelenik a jó Páter Petit. Kedvesen üdvözlí „unokahúgait” (kiket nem is ismert), érdeklődik hogylétük és családjuk felől, boldog új esztendőt kíván, majd a házgondnok engedélyével pénzt oszt ki nekik.

E kis jelenet, melyet egy szemtanú jegyzett fel, megmutatja Páter Petit jóságát is. A jóság volt Páter Petit lelkületének legjellegzetesebb tulajdonsága. – Emlékeznek rá, hogy amikor egy külföldi fiatal páter rövid időre Namurba érkezett, az akkor 85 éves Páter Petit, hogy örömet szerezzen neki, kísérőjéül szegődik és végigkalauzolja az egész nagy házon.

Másoknak föltűnt, hogy soha senkiről nem mondott rosszat. „Őt hallgatva – mondja egy kedves nővér –, azt hittük volna, hogy minden rendtársa szent.” – Hasonlóan jól beszélt minden papról és világi ismerőseiről is. „Mindenkiről dicsérettel szólt” – mondja Mgr. Heylen, Namur püspöke.

Ez a jóság Páter Petit-nek valóságos életprogramja lett. Ezt tartotta a leghatásosabb apostoli eszköznek. Mikor lelkigyakorlatozóit az apostoli életre buzdította, így szólt:

– *Mivel lett Jézus a szívek Királya?* – Szeretett és fölládozta magát: *jó volt*. Tehát nekünk is jónak, jónak, jónak kell lennünk mindenáron, akármi történik is. *Ahhoz, hogy valaki eléggé jó legyen* – így tanította Szalézi szent Ferenc –, *túlságosan jónak kell lennie*. – Sose legyünk tehát ridegek és érzéketlenek. Ezzel nem érünk el semmit s nem nyerünk meg senkit. *De a jósággal csodákat fogunk tenni!*

A jóság fejlesztette ki Páter Petit-ben az ő nagy, szeretetteljes együttérzését minden szenvedővel. – Egyszer valaki tréfásan gratulált neki, amiért oly keveset szenvedett életében. De ő egyszerűen válaszolta:

– Nekem a mások baja is fáj.

S ez valóban így volt. Szenvedett a szegényekkel, a betegekkel, a megpróbáltatott lelkekkel, kik hozzá fordultak s mindazokkal, kiknek csak ő ismerte titkait. Sokszor látták, amint sírt fájdalomában, hogy nem segíthetett valakinek szomorúságán. – A szenvedőket szerette és tisztelte is, mint Jézus kiváltságos társait.

– Vannak keresztények – mondta –, kik megpróbáltatást szenvednek és kik oly nagyok a szenvedésben, hogy szeretnék előttük leborulni, hogy megcsókoljam a lábukat.

Páter Petit szeretete Isten szeretetéből táplálkozott. Ez volt élete lendítőkereke. – Ha megkérdezték tőle, miként növekedhetik a lélek Isten szeretetében, így felelt:

– Ennek csak egy módját ismerem: *szeretni* kell! Amint olvasni is úgy tanulunk meg, ha olvasunk és írni is azáltal, ha írunk, éppúgy a mi Urunkat szeretni is az tanít meg, ha gyakran felindítjuk magunkban az iránta való szeretetet. Minden ilyen szeretetaktus tűzre vetett nagy rőzseköteg, mely égőbbé teszi a szeretet lángját.

Isten iránt való szeretetünk mindig viszontszeretet. Isten mindöröktől megelőzte és mindig végtelenül felül is múlja szeretetünket. E megelőző isteni szeretet egyik legnagyobb kegyelme a hivatás, mely isteni kiválasztás. Páter Petit tudta ezt és ezért is ragaszkodott oly hálás szeretettel hivatásához.

„Biztosíthatom Önt – írja egyik rendtársának –, hogy 65 év óta, amióta jezsuita vagyok, soha egy pillanatra meg nem bántam hivatásomat, a százszorosnál is többet találtam benne.”

Lelkigyakorlatozóinak is megvallotta rendje iránt való szeretetét:

– Senki sem sejtí, mennyit szenvedek, mikor látom, hogy a Társaságot igazságtalanul támadják, üldözik, tiporják... Ó igen, én büszke vagyok arra, hogy gyermeke lehetek és szívesen odaadnám érte utolsó csepp vérem is!

Ha valaki rendtársai közül tanácsért fordult hozzá, egyszerű, világos szavakkal mutatta meg, mi a szerzetesi életben a boldogság útja. – Egyik fiatal testvérenek levelére e remek sorokkal válaszolt:

„Ha Ön, Kedves Páter, a Társaságban boldog akar lenni, akkor hassák át a lelkét azok az elvek, melyeket Szent Ignác a lelkigyakorlatos könyvében tanít. Összoglalatum megvan a Summarium 11. szabályában. Egyesek e szabályt a boldogság szabályának nevezték és igazuk volt.”¹⁰

„Igyekezék mindig mindenben megőrizni a nyugodt lelkiismeret tanúságát. A Társaságban könnyen lehetséges úgy élni, hogy az ember szántsándékkal még bocsánatos bűnt se kövessen el.”

„Lelke legyen nyitott könyv gyóntatója és előljárója előtt.”

„Legyen teljesen Jézusé, az ő szelleme hassa Önt át. Elmélkedéseiben foglalkozzék Jézus életének titkaival. Éljen Jézus bizalmas barátságában. Ne felejtse el soha, hogy Jézus az Oltáriszentségben a mi legjobb barátunk. Legyén Ön az ő isteni Szívének apostola.”

„Óvakodjék a pillanatnyi benyomásoktól. Egy jezsuitának nem a hangulatai, hanem a hite és az értelme szerint kell élnie. Szokja meg, hogy az élet minden eseményét a hit szemével tekintse és járjon el mindig, mindenben, mindenütt észszerűen.”

„Végül, ha azt akarja, hogy a szerzetes közösség mennyország legyen Önnek, legyen mindenkinek mindene, igyekezék testvéreinek és különösen előljáróinak mindenben örömet szerezni.”

E tanácsokat, melyeket Páter Petit öt évvel halála előtt írt, maga meg is valósította egy egész hosszú életen keresztül. Ezért mondhatta annyi meggyőződéssel, néhány héttel a halála előtt: „A Társaság 72 évi földi mennyországot adott nekem.”

*

Élete utolsó éveiben Páter Petit sokat szenvedett bronchitistól. De azért minden lelkigyakorlatos meghívást elfogadott s így szinte állandóan úton volt és prédikált. Végül is az orvosok tanácsára előljárói meghagyták, hogy télen maradjon otthon Tronchiennes-ben. – A tüzes lelkű apostolnak ez igen nagy áldozat volt, de jószívvel elfogadta.

„A Gondviselés nagy kegyelemben részesít – írja ez időben –, az év egy részén gyakorolhatom a hősies engedelmességet. Az orvosok tanácsára szeretetreméltó előljáróim úgy határoztak, hogy novembertől húsvétig nem szabad elhagynom a házat... így új élet kezdődik számomra: az ima, a csönd, a visszavonulás élete.”

¹⁰ E szabály tárgya a tökéletes lemondás és önmegtagadás a keresztrefeszített Jézus példájára.

A következő évben is ugyane tilalomban részesül. Ekkor már így ír egyik lelkigyermekének: „Magányomban igen boldog vagyok. Rejtett élet ez Jézus, Mária és Szent József názáreti életének példájára. Egész napomat társaságukban töltöm. Mily égi boldogság!”

E magányban szíve mindjobban Jézushoz kapcsolódott. Mikor papi jubileumát ünneplik, a szent öreg visszapillantva életére, barátainak e gyönyörű vallomást teszi:

„Mikor gyermek voltam, egyedül és árván a szeretet melegsége nélkül, talán még hevesebben vágyódtam a boldogságra, mint mások. – Ezt a boldogságot először a tiszta lelkiismeretben kerestem, abban, hogy irtóztam a bűntől és kötelességeimet teljesíttem. – Később megszoktam, hogy mindent a hit szemével néztek, és ne szomorodjak el a megpróbáltatásokon: *Gaudete in Domino semper!* – De ahhoz, hogy boldog legyek, mind ennél több kellett nekem. Jóbarátra volt szükségem, de őszinte, tökéletes, dúsgazdag, önfeláldozó, mindenható barát. Ezt a barátot megtaláltam az Oltáriszentségben, ez Jézus Krisztus. Ő volt a barátom ifjúságomban és öreg napjaimban is az marad.”

Páter Petit minden imája is csak benső, szeretetteljes, baráti beszélgetés volt ezzel a csodálatos isteni Jóbaráttal. – Egyik előljárójának, ki megkérdezte imáiról, így felelt:

„Ez rendszerint párbeszéd a mi Urunk és énköztem. Én beszélek Hozzá és ő szól hozzám. Természetesen nem hallom a hangját, de a mi Urunk szavaként veszem a jó gondolatokat és feltételeket, melyeket Szentlelke által ébreszt bennem; úgy, amint Szent Bernát mondja: *«Locutio Verbi infusio doni»*”.

„A mi Urunkkal és a Boldogságos Szűzzel úgy beszélek, mintha magam előtt látnám őket.” Majd hozzáfűzi szokásos őszinteségével e szép vallomást: „Imáimban Isten úgy bánik velem, mint gyermekével. Néha oly édes, ó! oly édes dolgokat mond nekem, hogy szívem elmerül az örömben”.

Páter Petit már évek óta külön engedéllyel reggel 3 órakor kelt, hogy több időt szentelhessen az imának. Elmélgése után rendszerint még a keresztutat is elvégezte s csak azután mutatta be a szentmisét, mindig mélységes áhítattal.

Imáiban nem keresett sem rendkívüliséget, sem vigasztalást, hanem mint mondta: „csak azt a kegyelmet, hogy semmit se tegyek, amit égi Barátom helyteleníthetne”. – Kitartását és erős szeretetét Isten megjutalmazta, és élete vége felé a misztikus ima magas módjaira emelte.

Egyik kedvelt lelkigyermekének írt levelében bevallja: „Szomjazom az egyesülést Jézussal. Oly nagyon szeretnék teljesen az övé lenni!... Minden pillanatban feltör szívemből a könyörgés: *O Cor Jesu, uniar tibi, vinculo perfecto, ardentissimo, indissolubili!* (Ó, Jézus szent Szíve, add, hogy Veled tökéletesen, lángolóan és feloldhatatlanul egyesüljek!) – S érzem magamban az édes reményt, hogy nem halok meg, mielőtt ezt el nem nyerném”.

Élete központja most már teljesen a kápolna lesz. „Engedje meg, hogy pár szót szóljak magamról – írja pár évvel a halála előtt egy kedves nővérnek, ki sokáig lelkigyermek volt –, lelkiállapotom olyan, hogy örülni fog neki. Kapcsolataim a mi jóságos Mesterünkkel igen bensőségesek. Egy idő óta élénken érzem bennem való jelenlétét. Azt akarja, hogy naponta két baráti látogatást tegyek nála, egyet 10 óra s egyet négy óra tájban. Ilyenkor elmondom neki nyomorúságaimat, örömeimet, zavaraimat, kétségeimet. Mindig felel rájuk. Íme, milyen az Úr Jézus, a jóságos Jézus az ő szegény kis szolgájához! Köszönjük ezt meg Neki!”

Gondolatai kizárólag Isten és a lelkiélet kérdései körül mozognak. Egyik lelkigyermekével folytatott párbeszédéből jegyezték fel e pár szót:

– Jézus szeretete, Mária szeretete, Szent József szeretete, a szabályok szeretete, a kereszt szeretete: csak ez az, ami jó.

S mint legfőbb tanácsot, komoly hangon e hősi elvet adta:

– Isten minden akaratát föltétlenül és vidáman el kell fogadni, bármennyire keresztrefeszítsen is.

*

Élete utolsó éveiben Páter Petit előrelátta a közeljövő véres háborúját. A nyári hónapokban adott lelkigyakorlatain 1911-ben, 1912-ben s a halálát megelőző évben 1913-ban, mikor utoljára szólt lelkigyakorlatozóihoz, számos alkalommal világosan megjövendölte a világháborút.

– Belgium rettenetes megpróbáltatáson fog keresztülmenni – mondta. – Ömleni fog a vér és lesznek áldozatok, Uraim, Önök között is... De Belgium becsülettel kerül ki e harcból a Jézus Szíve iránti nagy tisztelet miatt.

Ha a háború nem is látszott kizártnak, a belgák mégsem hitték, hogy ők is belesodródjanak, hiszen Belgium semlegességét Németország is biztosította nemzetközi szerződéssel. – Páter Petit azonban, ha e kételyeket szóvá tették, hangsúlyozottan megerősítette, amit mondott: „Én már nem érem ezt meg, de Önök látni fogják”.

1913-ban, mikor Alost-ban utolsó papi lelkigyakorlatát adta az Unio Apostolica-nak, Houba kanonok írott tanúsága szerint: „Páter Petit világosan megmondta nekünk, hogy kevés idő múlva háború fog kitörni, s hozzáfűzte, hogy több áldozat lesz a papok közt is, nevezetesen az Unio tagjai közt”. – Nem egészen egy évvel később Európa lángokban állott, Belgium nagyrésze pusztulás színhelye lett és már ekkor több mint 50 pap (és néhány azok közül is, akik az alost-i lelkigyakorlatokra eljártak) életét vesztette.

A grimbergeni premontrei apátság főapátja, Mgr. Hoppenbrouwers közli, hogy Páter Petit három évvel a háború előtt ott tartott lelkigyakorlatán megmondta, fel kell készülni kemény megpróbáltatásokra, s utána hozzáfűzte: „Higgyék el nekem, lesz Önök közt vértanú is”. Ezt a jóslatát legalább kétszer megismételte.

„1914 augusztusában – folytatja vallomásában a főapát – egyik szerzetesünk, M. Wauters, aki részt vett Páter Petit említett lelkigyakorlatán, tanácsomra visszatért a németektől megszállott Heynbeek-be a plébániára, ahova be volt osztva. A németek lefogták, rettenetesen megkínózták és végül 28 híve jelenlétében megölték. E tanúk egyértelműen azt állítják, hogy a katolikus papság iránti gyűlöletből gyilkolták meg.”

Páter Petit ez években apácáknak adott egyik lelkigyakorlatán aggodalomtól remegő hangon felkiáltott:

– Imádkozzanak! Ó, gyermekeim, imádkozzanak! Vért látok, oly sok vért látok!

Egy buzgó keresztény nőnek pedig 1914 januárjában ezt írja: „Imádkozzunk és áldozzuk fel magunkat, már közeledik a vértanúság ideje”.

*

Páter Petit tudta azt is, hogy a véres háborút, melyet előrelátott, ő már nem éri meg. De még pár évvel előbb, mikor súlyosan beteg volt és rendtársai az életéért aggódtak, ő derűs bizalommal megnyugtatta őket:

– Még nem hallottam a *Responsum mortis*-t.

S mikor megkérdezték, mit akar mondani e kifejezéssel, szokott egyszerűségével megmagyarázta:

– A *Responsum mortis* az, amit sok szent tapasztalt: valami, ami világosan megmondja nekik, hogy most eljött a halál órája.

Páter Petit lelke az utolsó években már szent békében készülődött a nagy útra.

– Ó, mily boldog vagyok – mondta egyik bizalmasának, P. Verest-nek. – Soha nem értettem meg jobban, mint most, mily kegyelem volt Istentől, hogy a Jézustársaságába hívott. Egész életem elfut szemeim előtt... ilyenkor fel kell kiáltanom mily jó az Isten!

Halála előtt Páter Petit még egy kis iratot szerkesztett, melynek „Az én számadásom” (*Mon Bilan*) címet adta. Ebben lelki számvételszerűen nagy alázattal és őszinteséggel szembeállítja az Istentől nyert kegyelmeket s azt, amit ő ezekre való „gyáva felelete”-nek nevezett. Ez írás befejezése egyszersmind Páter Petit lelki búcsúszava:

„Ó, Jézusom, Te meg fogod vizsgálni majd ezt a számvételt és ítéletedtől függ majd örök sorsom. – E gondolatra lelkem megoszlik a remény és félelem között. Reszketek, ha hűtlenségeimre gondolok, de bízom a te irgalmadban.”

„Te, Uram, egész életemben atyai szeretettel viseltetted hozzám, Szűz Máriáról tapasztalatból tudom, mily kimondhatatlanul gyengéd az ő fogadott fiához, Szent Józseftől pedig számtalan nyilvánvaló jótéteményben részesültem –, ezekután hogy adhatnék még helyet szívemben a legkisebb nyugtalanságnak is?”

„Igen, Uram Jézus, joggal alkalmazhatom magamra tanítványod szavát: «A tökéletes szeretet kizárja a félelmet». Szeretlek ó Jézus, szeretlek ó Mária, szeretlek ó József: belétek helyezem minden bizalmamat.”

*

Az 1913–14. évi tél megtörte a 93 éves aggastyán erőit. Tavasszal már nem kelhetett útra. Napjait a kápolnában vagy szobájában, szegényes szalmafonatú széken üldögélve töltötte. Köhögése miatt nem igen tudott feküdni, e szalmafonatú székben érte a halál is.

Egész nap imádkozott, vagy hallgatta, amint egyik rendtársa felolvasta neki Lisieux-i Szent Teréz életrajzát. Így még itt a földön megismerte e lelkirokonát. Ez az életrajz igen tetszett neki:

– Jóleső fürdő ez lelkemnek – mondta. – Nem tudok vele betelni.

Május 15-én újra elolvasta a *Mon Bilan*-t s azután a kápolnába igyekezett, hogy a befejező szeretetnyilatkozatot ott mondja el Jézusnak. De a folyosón heves köhögés vett rajta erőt, lassan visszatért szobájába, melyet többé el nem hagyhatott.

Sietve hívták az orvost, ki megvizsgálta, s utána Páter Petit többször kifejezett, határozott kívánságára nyíltan megmondta neki: valószínűleg közel már a halál.

– Köszönöm, Doktor úr – felelt Páter Petit. – Legyen meg Isten akarata.

Még aznap este felvette a szentkenetet és derűs lelkülettel felajánlotta életét Istennek.

– Most – fűzte hozzá –, ha a jó Isten is úgy akarja, kész vagyok.

A következő napokban azonban némi javulás állott be és Páter Petit is reménykedett:

– Azt hiszem, mégse most lesz – mondta.

De május 18-án, hétfőn már megfogyatkoztak erői.

– Páter – szólt egyik rendtársához –, azt hiszem, meghalok. Ó, mily boldog vagyok!

De azután mintha a sötétség szelleme megzavarta volna lelkét...

– Furcsa – mondta –, félek!... félek!...

Néhányszor egész teste hevesen összerándult, arckifejezése elárulta lelke borzadását. – Panaszosan mondta:

– Annyira reméltem, hogy békés lesz halálom!

Igyekeztek megnyugtanni: oly sok embert segített meg a halál óráján, nem szabad kételkednie, hogy Szent József neki is megszerzi a boldog halál kegyelmét.

A Szent József-re való emlékezés mindjárt megnyugtatta:

– Igen – mondta határozottan –, igen, ő megsegít.

A bizalmatlanság kísértése azonnal eltűnt. Páter Petit környezete ebből megsejtette, hogy a halál a Szent Józsefnek szentelt szerdai napon fog bekövetkezni.

Kedden Páter Petit már nem tudott megáldozni, de néhány percre szobájába hozták az Oltáriszentséget. Ez nagy örömmel töltötte el. Élete utolsó napjának reggelén meglátogatja őt az Úr Jézus, amint 72 éven át ő is minden reggel felkereste az Úr Jézust a kápolnában. – Mély

imádással fogadta a Szentséget és elbúcsúzott itt a földön az Oltáriszentségben élő Jézustól, kit oly nagyon szeretett.

Napközben egymásután keresték fel a papok, hogy még egyszer láthassák a szent lelkiatyát. A látogatókat a szalmaszéken ülve, szelíd mosollyal fogadta. Nehezen lélegzett, kínos köhögési rohamai voltak. Ajkai csak imát mondtak; néha hallani lehetett sóhaját:

– Jézusom, irgalom!

Majd kezét mellére emelve, halkán mondta:

– Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekem!

Este az orvosok újra tanácskozást tartottak és örömmel megállapították, hogy Páter Petit állapota javul.

Ő azonban tudta, hogy meghal.

Másnap hajnali két órakor heves köhögési roham rázta meg. A mellette virrasztó Páter végső feloldozásban részesített, és alig egy perc múlva a lélegzetvételt elállt, a jóságos tekintet és kedves arcvonások megmerevedtek: Páter Petit az örökkévalóságba lépett.

Ez szerdán, 1914. május 20-án, a Mennybemenetel ünnepének vigíliáján volt. E napon az Egyház a szentmisében emlékünke idézi az Úr Jézus szavait, melyek oly szépen alkalmazhatók az isteni Mester nyomán a jó Páter Petit-re is:

„Atyám, megismertettem nevedet az emberekkel, kiket e világból nekem adtál... Megdicsőítettem a földön, a munkát elvégeztem, melyet rám bízál, hogy megtegyem. És most te dicsőíts meg, Atyám, tenmagadnál...” (Jn 17)

Hetedik fejezet: A jó Páter Petit

Páter Petit-ről az emberek rendszerint csak mint „a jó Páter Petit”-ről szóltak. Bár nagyon okos volt, megkapóan beszélt és buzgón fáradt a lelkekért, nem nevezték sem „okos”-nak, sem „buzgó”-nak vagy „nagy szónok”-nak, rendszerint még csak „főtisztelendő Páter”-nek sem mondták, hanem mindig csak jó-nak, a „jó Páter Petit”-nek hívták.

S igazuk volt, mert valóban a szívbeli jóság Páter Petit egész egyéniségét áthatotta s életének minden napját beragyogta, mint jótékony, égi fény.

Szelíd volt, elnéző, türelmes, jóindulatú, áldozatra kész és mindenkihez szeretetteljes. Ismerősei megjegyezték, hogy soha semmi kérést meg nem tagadott; ha bármi jóval örömet szerezhetett, azt el nem mulasztotta, még ha nehezebbre is esett.

Honnan merítette Páter Petit ezt a bensőséges, áldozatra kész jóságot?

Ő maga bevallotta: „Mindig olvasgatom az Evangéliumot, elmélkedem Jézus szavai felett, szemlélem munkáit, szenvedéseit, s hogy mily végtelenül jó az emberekhez. Ebben *van az én egész lelki életem*; ez nekem minden örömöm”.

Ez a mindenkivel jótevő jóság, Jézus szeretetét szétsugárzó szeretet nem vész el a sír homályában, hanem a halál után Istennél megdicsőülve, mintegy égi arányokban és földöntúli hatalommal ragyog fel.

Páter Petit – így tanúsítja sokszáz hálanyilatkozat – az égben is a „jó Páter Petit”, ki segít, gyógyít, békít, térít s az ezerféle földi baj közt mosolyogva viszi diadalra a szeretetet, melyet Jézus szent Szívétől tanult.

Páter Petit tisztelete nagyobb mértékben a háború után terjedt el. Ez időben volt, hogy a belga családok oly keresztény szeretettel fogadtak otthonaikba sokezer magyar és osztrák gyermeket s a katolikus Belgium e tettel méltónak mutatkozott apostolához, a „jó Páter Petit”-hez, ki több mint 50 éven át szóval és tettel hirdette e nép közt a tettekben megnyilatkozó, áldozatra kész szeretetet.

A jó Páttert elsősorban azok tisztelték, kik személyes ismerősei voltak és szentként emlékeztek rá. De Páter Petit jósága csakhamar sok mást is bizalomra indított, s az imameghallgatások, feltűnő gyógyulások nem is késtek, különösen, ha Páter Petit ruhájából való szövetdarabkát adtak ereklyeként a betegeknek vagy helyeztek párnáik alá. Az évről-évre sokasodó imameghallgatások s a nép körében terjedő tisztelet hatása alatt, 1931-ben engedélyezték a szenttéavatási pöröt bevezető előzetes, informatív eljárást, melynek célja a későbbi esetleges szenttéavatási pör anyagának hiteles összegyűjtése. – Az előzetes eljárást három hivatalos egyházi bizottság folytatta le: egy Gand-ban, a másik Namur-ban és a harmadik az indiai Ranchi misszióban, melyben Páter Petit-nek sok ismerőse és lelkigyermek müködik, mint hittérítő.

Ez előzetes eljárás alatt összegyűjtötték Páter Petit minden fennmaradó levelét, írását, minden ismerősét megidézték, a vallomásokat eskü alatt vették ki s így jegyzőkönyvezték. Mindez több mint 3 évig tartott s Páter Petit ezalatt is – mintha csak biztatni akarta volna tisztelőit – meg nem szűnt segíteni a hozzáfordulókat.

Az anyag felülvizsgálása után a római „Commissio Introductionis” felterjesztésére a Szentatya helyt adott a belga püspöki kar és a belga király kérésének s aláírta a felterjesztést: „Piacet Achilleo”, keresztnévvel, amint az egyes bizalmasabb jellegű pápai okiratokon szokás. Ezzel 1937. február 3-án Rómában hivatalosan bevezették Páter Petit szenttéavatási pörét. Ebben először azt vizsgálják majd, hősiesek voltak-e Páter Petit erényei, s csak azután következhetik a közbenjárásának tulajdonított isteni csodák igazolása. – Reméljük, hogy ez alapos és hosszú eljárás tartama alatt Páter Petit még több imameghallgatással, gyógyulással

igazolja azok bizalmát, kik őt megismerve s erényeit megszeretve Istennél közbenjárását kérik.

*

A Páter Petit segítségét köszönő hálanyilatkozatokat 2–3 évenként kis füzetekben teszik közé. Páter Petit tisztelőinek terjedését mutatja, hogy az első ilyen kis füzet több mint 100.000 példányban fogyott el.

Az alábbiakban ismertetünk néhány újabb imameghallgatást, mintegy találomra kiválogatva őket a sokszáz közül, melyeket a legutóbbi „Le bon Père Petit” c. füzet közöl.

*

Egy hétéves árva gyermek, V. Ferenc, kit apácák neveltek, 1932-ben hirtelen súlyosan megbetegszik. Az orvos vészes tuberkulózist (phtisie galopante) állapít meg.

– Néhány napon belül meghal – mondja.

A kis Ferenc ekkor elvégzi első szentáldozását és utána mindjárt a szent kenetben is részesül. A kórházi lelkész a nővérekkel együtt ugyanakkor kilencedet kezd Páter Petit-hez. A betegnek kis ereklyét adnak, s amennyire képes, ő maga is végzi a kilenced imáját.

Hogy a haláleset ne az intézetben következzen be, a kis beteget kórházba szeretnék szállítani. Eleinte nem is akarják felvenni, mivel állapota reménytelen. A kórházi főorvos is megerősíti az árvaház orvosának véleményét: igen előrehaladt vészes tuberkulózis.

– E gyermeket nem látja többet – mondja a lelkésznek, ki Ferencet a kórházba kísérte. – Legföljebb 2–3 napig él még.

– Hogyan kaphatta e kisgyermek a bajt? – kérdi a lelkész.

– Szülei valószínűleg tüdővészések voltak. A baj eddig csak egy bacilustokban lappangott valahol a szervezetben. Egy napon aztán a bacilus-gumó áttört az egyik ütőérbe s így a vérkeringés révén egyszerre megfertőzött minden szervet. Az ily esetek reménytelenek.

A lelkész azonban Istenbe vetette bizalmát s a kórházi apácákat is felkérte, csatlakozzanak a kilencedhez és kérjék Páter Petit közbenjárására a gyógyulást.

Az orvos ugyanakkor az ápolónővérhez így szól:

– E beteggel nem kell tenni semmit. E gyermek elveszett.

A nagy hittel végzett ima meghallgatást nyert. Három nap múlva, mikorra az orvosok a gyermek halálát várták, a betegség minden jele egyszerre eltűnt. A gyermek evett, erősödött és két hét múlva, orvosi igazolással, mint „tökéletesen gyógyult” visszatért az intézetbe. Azóta is egészséges. Hirtelen gyógyulását Páter Petit közbenjárásának tulajdonítják.

*

Az indiai Ginabihar misszió iskolájában ragályos láz tört ki. A kis hindu gyermekek egymásután megbetegedtek. Az intézetnek sajnos betegterme sem volt s így a folyosón és az iskolateremben kellett a betegeknek fekvőhelyet készíteni. Leverő látvány volt a folyosón, az osztályban fekvő 25 lázas gyermek. Néhány súlyosabb esetben már a haláltól féltek.

A misszionárius hitoktató egy este, miután kiosztotta a gyógyszert, szinte reménytelen helyzetében térdre borult és Páter Petit-nek ajánlotta intézete egészségét. – Három nap múlva már egyetlen gyermeknek sem volt láza. A misszionárius erre Páter Petit oltalmába ajánlotta az egész következő iskolaévet és – bár előrelátásból betegtermet építtetett – az egész intézet számára állandó jóegészséget kért. A következő esztendőben két diákja volt csak beteg, de ezek is csak pár napos meghűléssel, s a rákövetkező évben is csak egy betege volt. Így a betegterem – hála Páter Petit oltalmának – üresen áll és más intézeti célra használható.

A hálás misszionárius Páter Petit arcképét a díszhelyre, a feszület alá függesztette, s diákjaival évente kilencedet végez a jó Páterhez.

*

Egy belga apáca írja, hogy 1915-ben, mikor kilenc éves gyermek volt, az iskolába érve felszólították valamire.

– Nem! – felelt az akaratos gyermek.

Válaszul hatalmas pofont kapott.

Hogy az ütést elkerülje, fejét oldalt kapta és így a pofon teljes erővel épp a fülét érte. E percben mintha repülő motor bűgását hallaná. Majd erős fájdalmat érzett.

Betegsége azóta sem szűnt meg. A legjobb szakorvosok kezelték: füle folyt, a fájdalmak és a motorszerű zúgások nem múltak. E fülére csakhamar teljesen megsüketült. Így szenvedett 18 évig és állapotában nem mutatkozott semmi javulás.

1933-ban felbátorodva egy gyógyulás hírére, a nővér kilencedet kezd Páter Petit-hez. A negyedik napon egyszerre sajátságos új zúgást hall beteg fülében, és ez meg is marad. A kilenced hetedik napján, egy vasárnapon a zárdalelkész beszédét sokkal jobban hallja.

– Hangosabban beszélt ma a Főtisztelendő úr, mint máskor? – kérdi az egyik nővért.

– Nem.

Erre a nővér cellájába siet és ott egy zsebórával kísérletet végez. Semmi kétség! 18 éve beteg füle újra hall! De a zúgás és a fájás még egyre tartott. Egy második kilenced alatt ez is elmúlt s a nővér most teljesen egészséges.

*

Egy francia intézetben vörheny-járvány tört ki. Mikor már 11 beteg volt, az intézet igazgatója Páter Petit által kérte Istent, hogy a többi gyermek egészséges maradjon s a betegek gyorsan felépüljenek.

E naptól kezdve egyetlenegy gyermek sem kapta meg a bajt s a betegeknel is a magas láz csak egy-egy napig tartott s komplikáció nélkül felgyógyultak.

A javai Djoha Kayha misszióban egy asszonyt már 8 nap óta 40 fokos láz gyötört. Az orvosok nem tudták megállapítani, mi a baja. – Végül a nővérek kórházba vitték a lázban teljesen letört beteget.

Ez az asszony 13 gyermek édesanyja volt.

A nővérek Páter Petit ereklyéjét adták neki. Férje és gyermekei pedig ünnepélyesen a házukba vitték Páter Petit képét és közösen kilencedet kezdtek. A láz már az első napon 37,5 fokra csökkent s a kilencedik napon az anya gyógyultan tért vissza családjába.

*

Ugyancsak Jávából írják a kedves nővérek kórházából:

Egy idős amerikai úr, súlyos gyulladást kapott a jobb kezén. Pár hét múlva, a kezelés ellenére, annyira súlyosbodott a baj, hogy a sebész látta, amputálni kényszerül és elhatározták, hogy másnap levágják a kezét. A szegény beteggel közölték az orvosi döntést, mely egészen leverte.

Ekkor kaptam meg Páter Petit kis ereklyéit – írja a nővér –, s bár az amerikai protestáns volt, mégis felszólítottam, kérje imában Páter Petit segítségét. Elmeséltem neki nagyjából Páter Petit életét és különösen néhány kedves részletet. Amikor megmutattam neki az ereklyét, naivul megkérdezte: a kötözés alá kell-e tenni? – én is kilencedet kezdtem.

Másnapra a daganat alább hagyott s érezhető volt a javulás, úgyhogy az amputációt elhalasztották. A beteg minden este szívből imádkozott s bizalommal kérte Páter Petit segítségét. Állapota napról-napra javult s két hét múlva gyógyultan hagyta el kórházunkat.

Búcsúzáskor megkért, mondjak köszönetet Páter Petit-nek.

– Ezt önnek magának kell megtennie – feleltem neki. Ti. magamban a gyógyulás mellett az igaz hit kegyelmét is kértem számára. – Azután elutazott Amerikába. Már 70 éves volt és foglalkozására a régészettan tanára.

*

Súlyos betegségben a szükséges operációt magas láz miatt nem lehetett végrehajtani. A hozzátartozók kilencedet végeztek Páter Petit-hez s a láz már a második napon alább hagyott. A műtét is jól sikerült.

*

Az egyik belga kórház ápolónője heves torokgyulladás után a balfülén súlyos otitis-t kapott. Rosszindulatú daganat keletkezett, s a beteg láza 40 fokra szökött. Az orvosok agyhártyagyulladásról féltek, ha a daganat fel nem fakad. – A beteg láza nem csökkent, állapota mind aggasztóbb lett. – A két orvos-tanár úgy döntött, hogy másnap megoperálják. S az operáció után részesült volna a szentkenetben.

Amikor erről a betegápolónő vőlegénye értesült, a bátyjával együtt kilencedet kezdett Páter Petit-hez. Ez délután fél 5-kor volt. Imájuk után, 5 óra tájban még beszélni sem igen tudott, most azonban nyugodtan mondta:

— Egy kis idő óta sokkal jobban vagyok.

Arcának pirossága is elmúlt és láza 41,3 fokról 38 fokra csökkent. – A vőlegény és bátyja, bízva Páter Petit közbenjárásában, majdnem az egész éjszakát virrasztva, imában töltötték.

Másnap reggel a két orvosprofesszor meglepve látta a javulást s az operációt a kórházi főorvossal együtt „egyelőre fölösleges”-nek ítélték. – A beteg láza csakhamar teljesen elmúlt és a daganat is eltűnt.

Egy hitetlen orvos nyilatkozata szerint: „ez egészen rendkívüli gyógyulás” volt.

*

Charleroi-ból írja egy vállalati igazgató: „Egyik alkalmazottunknak, ki súlyos operáción esett át és kinek sebe nem gyógyult, átadtam egy kis ereklyét és megígérttem vele, hogy kilencedet végez Páter Petit-hez. A kilenced utolsó napján bezárult a seb. – Ez az úr katolikus, de nem gyakorolta hitét, most azonban megtért és áldozik.

*

Egy másik nyilatkozat csak ennyit mond: „Hála a lélek és a test gyógyulásáért.” Sokan a megtérés kegyelméért mondanak köszönetet – többen mások az anyagi bajokban tapasztalt föltűnő segítségért adnak hálát.

Nagy nyomorba jutottunk – írja egy anya –, mert férjemet és fiamat is elbocsátották a munkából. A Szent Rozália-kórház egyik kedves nővére azt tanácsolta, forduljak a jó Páter Petit-hez. Őt kicsi gyermekemmel imádkozni kezdtem a jó Páterhez.

Már a kilenced harmadik napján felkerestek minket, s férjemnek és fiamnak újra felajánlották, foglalják el munkahelyüket. Hála a jó Páter közbejárásáért!

Reims-ből közli egy fiatal lány:

Nehéz helyzetben voltunk, amikor még operáció és az ápolás költségeit is fedeznünk kellett. Ekkor olvastam a kis füzetet, melyben a Páter Petit által elnyert kegyelmeket ismertetik s mivel éppen volt jegyem a nemzeti sorsjátékra, elhatároztam, kilencedet végzek, hogy legalább valami kisebb nyereményt kapjunk s így fedezhessük költségeinket.

A húzás után nagy csalódással láttam, hogy semmit sem nyertem. Pedig oly bizalommal imádkoztam és oly biztos voltam, hogy meghallgatást nyerek! – Kevés idő múlva azonban megtudtuk, hogy egy igen gazdag ismerősünk felkereste a szanatóriumban a sebészprofesszort és kérte, hogy az orvosi honoráriumot és a költségeket ne fogadják el mi tőlünk, mert mindezt majd ő fedezi. És így is tett.

*

Toumay-ból közli egy nyilatkozat: Kilencedet végeztem Páter Petit-hez, hogy egy pört megnyerjek. A kilencedik napon javamra dőlt el az ügy.

Négy évvel ezelőtt szerencsétlen körülmények közt minden vagyonunkat elvesztettük – írja egy családanya – és súlyos feltételek mellett nagy összegű kölcsönt kellett felvennünk. Helyzetünk mind aggasztóbb lett. Páter Petit-hez fordultam s megígértem, hogy ha megsegít, megírom jótettét.

Kevéssel utóbb egy rokonunk, kire nem is mertünk volna számítani, önként felajánlja, hogy kifizeti adósságunkat, a tőkét soha vissza nem kéri és csupán igen csekély, szinte csak névleges kamatot fizetünk neki, az eddigi súlyos kamatok és tőketörlesztés helyett.

*

„70 pályázó közül én nyertem el az állást Páter Petit segítségét kérve” – írja egy fiatalember Bruges-ből.

*

Megígértem Páter Petit-nek – közli egy liège-i kereskedő –, hogy ha megsegít, ezt hálából azonnal közzéteszem. – S valóban, mikor már azon a ponton voltunk, hogy üzletünkkel fel kell hagyni, váratlanul egy rendelés útján 10.000 frankhoz jutottunk.

*

A nagy, súlyos gondok mellett azonban Páter Petit néha kedves közvetlenséggel elhárítja a kis, szinte gyermeki, csekély szomorúságokat is. – íme, egy kis történet, mely mintha csak a szentferenci Fioretti közül való lenne:

A jó Páter Petit – írja egy tisztelője – igen nehéz ügyekben meghallgatott s azóta nagy bizalommal vagyok hozzá. – Nemrégén költözködtünk s amikor a kanári kalitkáját levittem, ügyetlenségből kinyitottam s a madárka elrepült. Nem foghattam meg, mert már a fák tetején röpködött. Szomorúságomban ekkor Páter Petit-hez fordultam s megkértem, szerezze vissza az elrepült kanárit. Azután otthagytam az üres kalitkát és a munkám után mentem.

Estére a kanári a kalitkában volt. – Elmondták, hogy kevéssel távozásom után, utcagyerekek észrevették a madárkát és éles kövekkel dobálni kezdték. A kanári ijedten menekült és végül is menedéket keresve az egyik szomszédos utcában, egyenesen sógornóm kezeibe repült.

*

Gyakran fordultak Páter Petit-hez a családi béke helyreállításáért s ő ilyenkor is megértőnek mutatkozott s egyetértésre hangolva a szíveket, visszaszerezte a békeség elvesztett kincsét.

Az Egyesült Államokból írják: Házastársak közt megszűnt az egyetértés annyira, hogy – noha katolikusok voltak, elhatározták, hogy válnak. Megpróbálták kibékíteni őket, de minden hiábavaló volt. – E szomorú napokban a fiatalasszony anyja egyik barátnőjétől Páter Petit-képecskét kap. Bizalma feléled és nagy buzgalommal imádkozni kezd. S a kibékülés, melyet eddig lehetetlennek tartottak, már néhány nap múlva bekövetkezett, mindnyájuk nagy örömére.

*

Páter Petit-hez végzett kilenced által elnyertem, hogy két személy, kiket egyaránt szeretek, kibékült – olvassuk egy liége-i hála nyilatkozatban.

*

S egy másik eset, melyet Bruxelles-ből ír egy asszony:

„Férjem már több hónapja elhagyott és reményem, hogy valaha is visszatér, napról-napra csökkent. Ez időben olvastam a Páter Petit-ről szóló könyvet és mindjárt kilencedet kezdtem hozzá. Az első kilenced után, mintha már némi kis remény lett volna, de semmi több ... Újra kilencedet kezdtem és még mielőtt befejeztem volna, férjem visszatért és most boldogan élünk.”

*

Nagy segítőnek mutatkozik Páter Petit az élet különlegesen jelentős napjain, melyek mintegy sorsunk fordulópontjai. Így amikor az életpálya és a hivatás kérdéseiben kell dönteni, kieszközli Isten megvilágosító kegyelmét és – mint egyik nyilatkozat írja – segít legyőzni a hivatás elleni makacs kísértéseket.

De életünk legfontosabb perce kétségtelenül az a titokzatos és döntő pillanat, amikor az időből az öröklétbe lépünk, a próba leteltével a végleges ítéletet fogadjuk. – Páter Petit a halál órájára is nagy kegyelmeket eszközöl ki Istentől.

Szülővárosából, Gand-ból írják: Az orvosok már feladták édesatyámat és mind a négyen azt mondták, hogy sajnos, szörnyű szenvedések közt kell meghalnia. – Szomorú tehetetlenségemben Páter Petit-hez folyamodtam, és szegény atyám számára szelíd, csendes halált kértem. – S az orvosok állítása ellenére, szegény atyám valóban szenvedés nélkül, békén hunyt el.

*

Még nagyobb kegyelem, melyről Amerikából, Washingtonból értesítenek: „Egyik betegünk, ki évek óta nem gyónt, nem áldozott, már közel volt a halálhoz. Makacsul visszautasította a szentségeket. – Ekkor Páter Petit-hez folyamodtunk, megígérve, hogy ha meghallgat, közzétesszük a közbenjárására nyert kegyelmet. – S a beteg már másnap reggel fogadta a papot, feloldozásban és a szentkenetben részesült és kevéssel ezután meghalt.”

*

Befejezésül a kanadai farmerek világából közlünk egyszerű, derűs történetet. Ez a kis történet azt is mutatja, hogy a jó Páter Petit, mint akinek Isten most égi hivatást adott a földön, maga is segíti ismertetni és terjeszteni élete történetét, hogy az egyszerű bizalom, a jóság és az istenszeretet útján minél többen kövessék.

Cypress-River-ből írja egy farmer felesége, hogy elolvasván „A jó Páter Petit” című első kis füzetet, mindjárt nagy bizalmat és tiszteletet érzett Páter Petit iránt. – Ekkortájt a farmer és felesége vásárra készültek, hogy eladják bányáikat.

„Már azelőtt is többször mondogattuk – írja az asszony –, ha e vásárról 40 dollárt hozunk haza, nagyon meg lehetünk majd elégedve.”

– Nos – szól az asszony férjéhez –, ha még többet, mondjuk ötven dollárt keresnénk, megengeded-e, hogy két dollárért megvegyem Páter Petit életrajzát?

– Jó – feleli a férj –, de akkor Páter Petit tegye meg, hogy keresetünk elérje az 52 dollárt, ebből aztán kettőért megveheted a könyvet.

„Nagy bizalmam volt Páter Petit-hez – folytatja a levél – és mindjárt kilencedet kezdtem hozzá. Másnap reggel útrakeltünk bányáinkkal és a vásáron éppen 52 dollárt kerestünk. – Páter Petit meghallgatta imámat.”

Függelék: Ima

Ima Páter Petit boldoggáavatásáért.¹¹

Ó jóságos Jézus, ki szolgád, a jó Páter Petit egyszerű és kedves erényeiben megmutattad, mily édes a te igád, mily könnyű a te terhed, esdve kérünk, dicsőítsd meg őt az egész Anyaszentegyház színe előtt, hogy ezáltal mindnyájan felbuzduljunk Hozzád való gyermeki áhítatának és irgalmas felebaráti szeretetének követésében.

Add, hogy mi is, mint a jó Páter Petit teljesen hűséges nevelőatyád, Szent József s a te áldott édesanyád, a Boldogságos Szűz Mária oltalmára bizzuk magunkat és szívünket egészen Neked szenteljük, ó jóságos Mesterünk, mi igazi Barátunk. Amen.

Ó jóságos Jézus, add meg nekünk hűséges szolgád, a jó Páter Petit közbenjárására a kegyelmet...

Jézus, Mária, József!

Miatyánk, üdvözlégy, Dicsőség ...

A. M. D. G.

¹¹ Páter Petit tisztelőinek kis ereklyét (P. Petit ruhájából való szövetdarabkát) szívesen ajándékoz a szenttéavatási pör belgiumi szorgalmazója: Rev. Père R. de Kinder S. J., 33 rue Savaen, Gand, Belgique. (Írni lehet latinul vagy bármelyik világnyelven.)